

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΙΟΥΛΙΟΣ, 1838.]

[ΑΡΙΘ. 19.]

ΜΑΡΓΑΡΙΤΩΝ ΑΛΙΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΑΠΡΟΒΑΝΗΝ.

ΠΡΟΣ δυσμὰς τῆς νήσου Ταπροβάνης, (Ceylon), ὡς δεκαπέντε μίλια ἀπὸ τὴν ξηρὰν, ὑπάρχουν εἰς τὴν θάλασσαν ῥηχοὶ τινὲς τόποι, βρῖοντες ἀπὸ μαργαριτοφόρα ὄστρεα. Τὸ πολῦτιμον τοῦτο τῆς θαλάσσης μέρος φαίνεται ὅτι ἐθεωρήθη πάντοτε ὡς ἰδιοκτησία τοῦ βασιλέως ἢ τῶν βασιλέων τῆς Ταπροβάνης· οἱ Ὀλλανδοὶ τὸ ἐμονοπώλουν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῶν· καὶ οἱ Βρετανοὶ παρομοίως, ἀφοῦ ὑπέπεσεν εἰς τὸ κράτος αὐτῶν ἢ νήσος, πωλοῦν κατ' ἔτος ἐπὶ δημοπρασίας τὸ προνόμιον τοῦ ἐκεῖ ἀλιεῦν.

Πάντοτε ἀρχίζει τὸν Ἀπρίλιον ἢ ἄλιεϊα, ἐπειδὴ τότε εἶναι ἡ θάλασσα εἰς γαληνοτέραν κατάστασιν, καὶ γενικῶς ἐξακολουθεῖ ἕως τὰ μέσα ἢ τὰ τέλη Μαΐου. Ἐκτείνε δὲ εἰς τὸ παράλιον ὄχι μόνον πλῆθος Ταπροβαναίων, ἀλλὰ καὶ σωροὺς κερδοσκοπῶν πανταχόθεν τῆς εὐμεγέθους Ἰνδικῆς χερσονήσου, οἵτινες διὰ τῆς ποικιλίας γλωσσῶν, ἡθῶν, καὶ φορεμάτων, παριστάνουν τερπνὸν καὶ ἀξιόλογον θέαμα. Περιέργα δὲ εἶναι ἔτι αὐτῶν ἢ δι' αὐτοὺς ἐγειρόμενα προσωρινὰ οἰκήματα. Ἐπὶ μονήρης αἰγιαλοῦ ἀναφαίνεται διαμῖα εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἀλιεΐας σωρὸς καλυβῶν, σχεδὸν ἀναριθμητῶν. Αἱ καλύβαι αὗται συνίστανται ἀπλῶς ἀπ' ὀλίγα ξύλα ἐμπηγμένα εἰς τὴν γῆν, συμπεπλεγμένα μὲ λεπτὰ καλάμια, ἔσκεπασμένα μὲ τὰ φύλλα τῆς κόκου· 'μ' ὄλον τοῦτο,' λέγει ὁ κύριος de Noe, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐραυζόμεθα τὸ παρὸν ἄρθρον, 'αἱ ἐφήμεροι αὗται κατοικίαι σκεπάξιν πολλάκις ἑκατὸν πενήτην χιλιάδας ἀνθρώπων.'

Τὰ πλοίαρια σηκόνονται εἰς τὰ πανία τὸ μεσονύκτιον πολυπληθέστατα, καὶ, βοηθούμενα ὑπὸ τῆς ἀπογείου αὔρας, φθάνουν εἰς τοὺς ὄχθους πρὸ τῆς αὐγῆς· τὰ δὲ χαράγματα, ὅταν δοθῇ τὸ σημεῖον διὰ κανονοβολήσεως, ῥίπτουν ἄγκυραν ἑκάστον εἰς τὸ ἴδιόν του μέρος, καὶ ἀρχίζουσιν τὸ ἡμεροκάματον. Πλοῖα τῆς κυβερνήσεως, παρενρισκόμενα, φροντίζουν ὥστε νὰ μὴ ἀλιεύη πλοίαριόν τι ὑπὲρ τὰ ἴδιά του ὄρια. Φέρουν δὲ γενικῶς τὰ πλοίαρια ταῦτα ἕνα πλοίαρχον, ἕνα πρωράτην, καὶ εἴκοσι ἀνθρώπους,

ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δέκα εἶναι ἔμπειροὶ δῦται. Οἱ δέκα δῦται χωρίζονται εἰς δύο συντροφίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐργάζεται, ἐνῶ ἀναπαύεται ἡ ἄλλη.

Οἱ ῥηχοὶ τόποι, ἢ ὄχθοι, εἰς τοὺς ὁποίους εὐρίσκονται τὰ μαργαριτοφόρα ὄστρεα, ἔχουν, κατὰ μέσον ὄρον, ὡς δώδεκα ὀργυῶν βάθος· διὰ τὰ καταβαίνουσι δὲ ταχύτερον εἰς αὐτοὺς οἱ δῦται, πατοῦν εἰς λίθον προσκολλημένον εἰς τὴν ἄκραν σχοινίου τινὸς, δεμένου εἰς τὸ πλοίαριον. Φέρουν δὲ ὁμοῦ καὶ ἄλλο σχοινίον, τοῦ ὁποίου τὴν μίαν ἄκραν βαστοῦν δύο ἄνθρωποι μέσα εἰς τὸ πλοίαριον, εἰς δὲ τὴν ἄλλην, τὴν μὲ τὸν δῦτην συγκαταβαίνουσαν, δένεται καλάθιον ἢ δίκτυον. Ἐκτὸς τούτων, προμηθεύεται πᾶς δῦτης ἀπὸ ἰσχυρὰν μάχαιραν, διὰ ν' ἀποσπᾷ μὲ αὐτὴν τὰ ὄστρεα, ἢ διὰ νὰ τὸν χρησιμεύῃ ὡς ἀμυντήριον ὄπλον, ἐὰν ἤθελε ποτε ὀρμήσειν κατ' αὐτοῦ λύκος θαλάσσιος. Εὐθύς ἀποῦ ἐγγίξωσι τὸν πάτον, συνάγουν τὰ ὄστρεΐδια ὅσον ἐμποροῦν ἐργηγορώτερα, ἔτι ἀφοῦ γεμίσωσι τὸ δίκτυον ἢ καλάθιον αὐτῶν, ἀφίνοιν τὸ μὲ τὴν πέτραν σχοινίον, σύρον τὸ κρατούμενον ἀπὸ τοὺς εἰς τὸ πλοίαριον ναύτας, καὶ ἀναβαίνουσιν ταχέως εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Μένουν δὲ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ὡς πενήτην δευτέρα λεπτά, καὶ τόσον χρόνον διάστημα λέγεται ὅτι μένουσιν καὶ οἱ ἡμέτεροι σπογγοκολυμβηταί.

Μολονότι πολυάριθμοι λύκοι θαλάσσιοι εὐρίσκονται εἰς τὰς περὶ τὴν Ταπροβάνην θαλάσσας, συμφοραὶ ὅμως δὲν ἀκολουθοῦν παρά σπανίως. Τοῦτο ἐμπορεῖ ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν θόρυβον καὶ τὴν σύγχυσιν, τὴν προξενουμένην ἀπὸ τὴν τοσοῦτων πλοίων συνάθροισιν εἰς ἕν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, καὶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπον τῶν ἀνθρώπων καταβύθισιν, ἣτις πιθανὸν νὰ φοβίξῃ καὶ διασκορπίξῃ τὰ ἀδηφάγα θηρία· ἀλλ' οἱ δεισιδαίμονες Ταπροβαναῖοι ἀποδίδουσιν μᾶλλον τὴν ἀσφάλειαν αὐτῶν εἰς τινὰ γοητεύματα, τὰ ὁποῖα ἀγοράζουσιν ἀπὸ γραιίας, προσποιουμένας ὅτι δύναται νὰ μαγεύωσι τοὺς θαλασσίους λύκους, καὶ νὰ ἐμποδίσωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τὸ νὰ κτυπῶσι τοὺς τῶν γοητευμάτων ἀγοραστάς. Κάποτε ὅμως οὐδ' ὁ φυσικὸς θόρυβος, ὁ ὑπὸ τῶν πλοιαρίων προξενούμενος,

οὐδ' ἡ ὑπερφυσικὴ ὑπεράσπις, δὲν ἴσχυσε ν' ἀποκρούσῃ τὸν θαλάσσιον λύκον, καὶ ὁ δῦτης, διὰ μέσου τῆς μαχαίρας καὶ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἐπιδειξιότητος, ἐφόνευσε τὸ τέρας, ἔ ἀπέφυγεν ἀβλαβῆς.

Καταβυθίζομενοι ἔ ἀναπανόμενοι, ἐξακολοθοῦν οἱ δῦται τὸ ἐνασχολημά των ἕως περὶ τὰς δέκα ὥρας πρὸ τῆς μεσημβρίας· τότε δὲ ἀρχίζει νὰ πνέῃ ἡ θαλάσσιος αὖρα, ἔ ἐν ἀπὸ τὰ πλοῖα τῆς κυβερνήσεως κανονοβολεῖ, δίδον ἔτω σημεῖον νὰ ἐπιστρέψῃ ὁλος ὁ στολισκός εἰς τὸν αἰγιαλόν. Εὐθὺς δ' ἀποῦ τὰ πλοῖα ἐγγίξωσι τὴν γῆν, ὁρῶν πρὸς αὐτὰ πολυάριθμοι ἐργάται, ἄνδρες, γυναῖκες, καὶ παῖδια, καὶ ἐπαίρουν τὸ προϊόν τῆς ἡμέρας. Πᾶς κερδοσκόπος ἔχει τὸν ἴδιον αὐτοῦ σωρὸν καλυβῶν, καὶ εἰς τὸ μέσον ἐκάστω τούτων ὑπάρχει διάστημά τι περιφραγμένον, ἀλλ' ὑπαίθριον. Εἰς τοὺς περιβόλους τούτους ἐναποθέτονται τὰ ὄστρακα, καὶ αὐτοῦ ἀφίνονται ἕως νὰ σαπίσωσιν ὑπὸ τὸν καυστηρὸν ἥλιον. Εἶναι δὲ περίεργον, ὅτι, ἂν καὶ πολυάριθμοι ἔ μέγιστοι σωροὶ ὄστρειδίων σήπωνται διαμιάς ἐπὶ μικροτάτης ἐκτάσεως, καὶ ἀποφέρεται ἐξ αὐτῶν ἡ πλέον βδελυρὰ δυσωδία, μ' ὄλον τοῦτο, ἡ παραμικρὰ βλάβη δὲν προξενεῖται εἰς τὴν υγείαν τῆ ἐκεῖ συσσωρευμένης λαοῦ. 'Ἐποχὸν κατὰ συνέχειαν,' λέγει ὁ κύριος de Noé, 'ἐφύλαττα εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καὶ ὁμως οὐδέποτε ἴδα στρατιώτην τοῦ τάγματός μου ν' ἀσθενήσῃ· καὶ Εὐρωπαῖοι καὶ ἐντόπιοι ἔχαιραν ἐξίσου καλὴν υγείαν.'—'Φαίνεται,' παρετήρησεν ἄλλος τις, 'ὅτι εἰς τὸ κλίμα τοῦτο, ὅπου εἶναι τόσον ὀλέθρια καὶ τόσον ταχέα τὰ τῆς φτυκῆς διαλύσεως ἀποτελέσματα, τὰ τῆς ζωικῆς διαλύσεως εἶναι σχεδὸν ἀβλαβῆ.'

Μετὰ τὴν ἀπαιτουμένην σῆψιν, βάλλονται τὰ ὄστρακα εἰς σκάφας, καὶ περιχύνονται ἀπὸ θαλάσσιον ὕδωρ. Σαπημένα ὄντα, ἀποδίδουν εὐκόλως τοὺς περιεχομένους μαργαρίτας· ἄνθρωποι δὲ τινες, ὅλοι ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῆς σκάφης στεκόμενοι, ἐκτινάσσουν καὶ πλύνουν αὐτούς. Εἰς ἕκαστον ἄκρον τῆς σκάφης στέκουν ἔφοροι, προσεκτικῶς βλέποντες μὴ κρούσωσιν οἱ ἐργάται κανένα μαργαρίτην, καὶ ἄλλοι δὲ εἶναι ὀπισθεν διὰ τὰ ἐξετάζωσι τ' ἀπορριπτόμενα ὄστρακα, μήπως ἀφέθῃ εἰς αὐτὰ πολυτίμος τις οὐσία. Οἱ ἐργάται εἶναι ἀπηγορευμένοι νὰ ὑψώσωσι τὰς χεῖρας εἰς τὸ στόμα, ἐνῶ πλύνουν τοὺς μαργαρίτας· ἄμμος δὲ παιδεία ἀκολουθεῖ τὴν παράβασιν τοῦ κανονισμοῦ τούτου. Μ' ὅλα ταῦτα, ἐνίοτε εὐρίσκει τις τρόπον νὰ καταρροφήσῃ πολυτίμον τινὰ μαργαρίτην. Μετὰ τὴν ἀπόρριψιν ὄλων τῶν ὄστράκων, ἀπομένουν οἱ μαργαρίται ἐπὶ τῆς ἄμμου εἰς τὸν πάτον τῆς

σκάφης. Οἱ μεγαλύτεροι ἀπὸ τοὺς μαργαρίτας τούτους συναθροίζονται προσεκτικῶς, καὶ πλύνονται πολλάκις με καθαρὸν ὕδωρ· οἱ δεῦτεροι τὸ μέγεθος καὶ τὴν ποιότητά ἀπλῶς ἐκβάλλονται ἀπὸ τὴν σκάφην, ἔ ἐξαπλόνονται ἐπὶ λευκῶν πανίων νὰ στεγνώσωσιν εἰς τὸν ἥλιον· ἀφοῦ γένη τοῦτο, κυττάζονται καὶ οἱ μικρότεροι μαργαρίται, οἵτινες ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀφίνονται εἰς τὴν φροντίδα γυναικῶν, αἱ ὅποια συνάγουν ἔ ξηραίνου ἀυτοῦς. Διαιροῦνται δὲ εἰς τρεῖς κλάσεις οἱ μαργαρίται, καὶ πρὸς τοῦτο μεταχειρίζονται τρία κόσκινα. Τὰ ἀνοίγματα εἰς τὸ ἀνώτατον κόσκινον εἶναι τὰ μεγαλύτερα, τὰ δὲ τοῦ δευτέρου κόσκινου μεγαλύτερα παρὰ τὰ τοῦ τρίτου. Τοιουτοτρόπως ὅσοι μαργαρίται δὲν διέρχονται ἀπὸ τὸ πρῶτον κόσκινον εἶναι τῆς πρώτης κλάσεως, καὶ οὕτω καθεξῆς ὡς πρὸς τὸ δεῦτερον καὶ τρίτον. Μετέπειτα ὁμως χρειάζεται ἄλλη ἐξέτασις, ὥστε νὰ διακριθῶσιν ἄλλαι ποιότητες, αἵτινες καθιστάνουν πολυτίμους τοὺς μαργαρίτας, ὡς ἡ τοῦ σχήματος κανονικότης, τὸ χρῶμα, κτλ. Εἶναι δ' ἀξιοπαρατήρητον ἐνταῦθα, ὅτι, ἐνῶ εἰς τὴν Εὐρώπην ὑποληπτόμεθα μᾶλλον τοὺς λευκοτάτους μαργαρίτας, οἱ κάτοικοι τῆς Ταπροβάνης προκρίνου τοὺς ῥόδινον ἔχοντας χρῶμα, καὶ οἱ Ἰνδοὶ καὶ ἄλλοι ἀνατολικοὶ τοὺς κιτρίνους. Ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων χρωμάτων, εὐρίσκονται μαργαρίται μέ τινα λεπτὴν γαλανὴν βαφὴν, ἔ μερικοὶ χρυσοῦν ἔ ἄλλοι ἀργυροῦν ἔχοντες χρωματισμόν.

'Ὁ μαργαρίτης,' λέγει ὁ κύριος de Noé, 'εἶναι ἀσθένεια τοῦ ὄστρειδίου, ἣτις ἀπαιτεῖ ἐπτὰ χρόνους διὰ νὰ ἀναπτυχθῇ ἐντελῶς. Ἐὰν τὸ ὄστρεον δὲν ὀψαρευθῇ κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, τὸ ζῶον ἀποθνήσκει, ἡ χάνεται ὁ μαργαρίτης. Ὅταν τύχῃ νὰ ἦναι θορυβώδης ὁ καιρὸς, πάσῃν πολλὰκις τὰ ὄστρακα, καὶ τὸ προϊόν αὐτῶν ἀκολουθῶς ἐλαττοῦται. Ἴσως εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἀνοίγουν καὶ ἐξεροῦν τοὺς μαργαρίτας των. Τὸ μαργαριτοφόρον ὄστρεον εἶναι ἰσομέγεθος τοῦ ἰδικοῦ μας, ἀλλ' ὡσεὶδὲς, καὶ παντάπασιν ὁμαλὸν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος.'

Τὸν καιρὸν τῆς ἀλιείας ταύτης εἰς τὴν Ταπροβάνην, ἐκτὸς τῶν πολυάριθμων κερδοσκόπων οἵτινες ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἰνδίαν, φθάνον ἐτησίως κατ' Ἰνδοὶ τεχνίται πάμπολλοι, ἐμπειροτάτοι εἰς τὸ νὰ τρυπῶσι τὰς μαργαρίτας. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι κάθηνται εἰς τὸ ὑπαίθριον, ἐμπροσθεν τῆς καλύβης τοῦ ἐργοδοτῆ· ὁ μισθὸς αὐτῶν εἶναι μέτριος, καὶ τίποτε τῶντι δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἦναι ἀπλούστερον ἀπὸ τὰ ἐργαλεία των. Τὸ κυριώτερον αὐτῶν εἶναι κορμός τις ξύλου, εἰς σχῆμα κώνου ἀνεστραμμένου, τρίπους, ἔχων δὲ εἰς τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν στρογγύλας τρύπας δια-

φύρους τὴν διάμετρον, ἀρμοδίας νὰ δέχωνται τοὺς ποικιλοειδῆς τὸ μέγεθος μαργαρίτας. Τὸ τρυπάνιον των εἶναι ἀπλῶς μία κοντὴ, ὀξεία βελόνη, ἐμπηγμένη εἰς ξυλᾶριον, κυκλοειδῆς εἰς τὴν κορυφὴν, καὶ κινούμενον ὑπὸ τόξου ὁμοίου μ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ ὥρολογοποιοί. Ἐχουν δὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα μεταξὺ τοῦ τόξου καὶ τοῦ μαργαρίτου, καὶ κινοῦν τὸ τόξον με τὴν ἀριστεράν. Καθήμενοι χαμαὶ διπλόποδες, κρατοῦν τὸν κορμὸν τοῦ ξύλου ἀναμῆσον τῶν γονάτων, καὶ ἐφαρμολοῦντες τὴν τρυπάνην κατὰ κάθετον εἰς τὸν μαργαρίτην, διατρυποῦν αὐτὸν με παράδοξον ταχύτητα καὶ ὀρθότητα.

Εἰς ὀλίγους τόπους ὑπάρχει τόση ζωηρότης καὶ ἐνέργεια, ὅση εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ταπροβάνης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀλιείας. Ὅχι μόνον ἀγοράζονται καὶ πωλοῦνται αὐτοῦ τὰ ὄστρεϊδια ἢ οἱ καθαρισμένοι μαργαρίται, ἀλλὰ καὶ τόσα πλήθη, ἀπὸ τόσους διαφόρους τόπους συρρέοντα, ἐλκύν παντὸς εἶδους πραγματευτῆς, ὥστε καταντᾶ μία γενικωτάτη πανήγυρις. Αἱ πολυάριθμοι καλύβαι δὲν συγκροτοῦν παρὰ μίαν ἀδιάσπαστον σειρὰν ἐργαστηρίων, ὅπως ἐπικρατεῖ ἡ μεγαλύτερα δραστηριότης. Ἀλλὰ, μετὰ τὴν παύσιν τῆς ἀλιείας, ἀναχωροῦν καὶ ἐντόπιοι καὶ ξένοι, αἱ καλύβαι χαλῶνται, ἀνθρώπου κατοικία δὲν φαίνεται εἰς διάστημα πολλῶν μιλίων, ἔ μοναξία πανέρημος κυριεῖται μέχρι τοῦ ἐφεξῆς ἔτους.

Ο ΜΕΓΑΣ ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ, ΚΑΙ Ο ΤΠΗΡΕΤΗΣ ΑΥΤΟΥ.

Ο ΜΕΓΑΣ Φριδερίκος, βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, χρειασθεὶς μίαν τῶν ἡμερῶν κάτι, ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς τὸν κοιτῶνά του μόνος, ἐσήμανε τὸ κωδωνιον διὰ νὰ ἐλθῇ κανεὶς μέσα· ἀλλ' ἐπειδὴ ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ οἴκηματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ δούλος αὐτοῦ συνήθως διέτριβε, καὶ τὸν ἤρε κοιμώμενον. Ἐμελλε δὲ νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ, ὅτε ἴδε τὸ ἄκρον γραμματίου τινὸς, κρεμάμενον ἐξω ἀπὸ τὴν ἀργυροθήκην τοῦ φορέματός του.

Περίεργος νὰ μάθῃ τὰ διαλαμβανόμενα, ἐπῆρεν αὐτὸ, καὶ τὸ ἀνέγνωσεν· ἦτο δ' ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν μητέρα του, πλήρης εὐχαριστιῶν καὶ εὐχῶν πρὸς τὸν καλὸν υἱόν, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε στείλει μέρος ἀπὸ τὸν μισθὸν αὐτοῦ, νὰ τὴν συνδράμῃ εἰς τὴν στενοχωρίαν της.

Ὁ βασιλεὺς ὑπῆγεν ελαφρὰ ελαφρὰ εἰς τὸ ταμιῖόν του, ἐπῆρε πουργάκιόν τι γεμάτον ἀπὸ φλωρία, καὶ τὸ ἐκύλισε, μετὰ τῆς ἐπιστολῆς, εἰς τὴν ἀργυροθήκην τοῦ ὑπηρετοῦ. Ἐπιστρέψας τότε εἰς τὸν κοιτῶνα, ἐσήμανε τόσον βίαια, ὥστε ὁ ὑπηρετῆς ἐξύπνησεν, ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ ἐμβῆκε. 'Καλὰ ἐκοιμήθης!' εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ὁ ὑπηρετῆς ἔκαμεν ἀπολογία νινὰ· τυχὸν δὲ, εἰς τὴν σύγχυσιν αὐτοῦ, νὰ βάλῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν ἀργυροθήκην, ἐπίασε με ἐκπληξιν τὰ φλωρία. Τὰ ἐκβάλειν ἐξω, ἐχλωμίασε, καὶ, κυττάζων τὸν βασιλέα, ἤρχισε τὰ κλάματα, χωρὶς νὰ ἐμπορῇ νὰ εἶπῃ λόγον.

'Τί ἔχεις;' εἶπεν ὁ βασιλεὺς· 'τί σὲ ταράττει;' 'Α! αὐθέντα,' ἀπεκρίθη ὁ νέος, 'κάποιος ἠθέλησε νὰ με ἀφανίσῃ. Ἀπορῶ πῶς εὐρέθῃ τὸ ἀργύριον τοῦτο ἐπάνω μου.' 'Φίλε μου,' εἶπεν ὁ Φριδερίκος, 'ὁ Θεὸς πολλάκις μᾶς στέλλει καλὸν εἰς τὸν ὕπνον μας· πέμψε τὸ ἀργύριον εἰς τὴν μητέρα σου, χαιρέτισέ τὴν ἐκ μέρους μῆ, καὶ ἄς μὲνῃ βεβαία ὅτι θέλω φροντίσειν καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν της καὶ δι' ἐσέ.'

ΦΥΣΙΚΗ.

ΔΙΑ νὰ καταλάβωμεν τοῦλάχιστον τοὺς διαφόρους τρόπους, τοὺς ὁποῖους μεταχειρίζονται αἱ τέχναι, πρέπει ἀναγκαιῶς νὰ γνωρίζωμεν τὴν φυσικὴν καὶ χημικὴν. Ἐργον δὲ τῆς φυσικῆς εἶναι μάλιστα τὸ νὰ ἐξετάσῃ τὰς ιδιότητας τῶν σωμάτων, τοὺς ἐξ αὐτῶν ποριζομένους νόμους, καὶ τὰ διάφορα τῆς φύσεως φαινόμενα.

Ἰδιότητας τῶν σωμάτων οὐσιώδεις γνωρίζομεν μάλιστα τὴν ἔκτασιν αὐτῶν καὶ τὸ ἀδιαχώρητον· μετὰ δὲ ταῦτα τὴν κίνησιν καὶ τὴν βαρύτητα, τὰς ὁποίας ἔχει βάσιν ἡ μηχανικὴ. Λέγεται δὲ αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη ἰδιαιτέρως ὑδραυλικὴ, ὅταν πρόκειται λόγος περὶ κινήσεως τῶν ὑγρῶν, στατικὴ δὲ, ὅταν θεωρῇ τὰ σώματα εἰς ἰσοσταθμίαν, δυναμικὴ δὲ, ὅταν αὐτὰ κινῶνται. Τὰ δύο τελευταῖα ταῦτα μέρη λέγονται ὑδροστατικὴ καὶ ὑδροδυναμικὴ, ὅταν γίνεται λόγος περὶ ὑγρῶν.

Ἡ κίνησις τῶν πλανητῶν εἰς τὸ ἄπειρον διάστημα τοῦ παντός, ἴσως δὲ ἔ ὄλων τῶν ἀστέρων, προέρχεται ἀπὸ τὴν βαρύτητα. Ὁ Νεύτων πρῶτος ἀνεκάλυψε τὴν συνολικὴν τῶν οὐρανίων σωμάτων, ὁ δὲ Λαπλάς ἐξέτεινε πολὺ κατὰ τοῦτο τὰς ἰδέας του.

Ὅλαι αἱ οὐσίαι διαίροῦνται εἰς βαρείας καὶ ἀβαρεῖς.

Ἐκ τῶν πρώτων ὁ ἀήρ, λεγόμενος ἄνεμος ὅταν κινῆται με βίαν, ὡς ἐλαστικὸν καὶ βαρὺ ἕρυστόν, περικυκλοῖ ὄλην τὴν γῆν· καὶ φορτωμένος ποτὲ μὲν πολλοὺς, ποτὲ δὲ ὀλίγους ἀτμῆς, γίνεται ἀναλόγως ελαφρότερος, ἢ βαρύτερος, τὸ ὁποῖον τοῦτο βλέπομεν διὰ τοῦ λεγομένου βαρομέτρου.

Ὁ ἀήρ μεταφέρει τοὺς ἤχους ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ ἡ περὶ τούτων θεωρία λέγεται ἀκουστικὴ.

Ἀβαρεῖς εἶναι ἡ θερμότης, τὸ φῶς, τὸ ἠλε-

πτρικόν και μαγνητικόν ρευστόν· ἀλλ' ἴσως και τὰ τέσσαρα αὐτὰ μέρη εἶναι ὡς τέσσαρες, τρόπον τινά, φάσεις ἢ τρόποι τοῦ αὐτοῦ πράγματος και τῆς αὐτῆς οὐσίας.

Ἡ θεωρία τοῦ φωτός λέγεται ὀπτική, διαιρουμένη εἰς διοπτρικήν και κατοπτρικήν, καθότι ἢ μὲν πραγματεύεται περὶ τῶν διοπτρῶν εἴτε τηλεσκοπίων, κτλ., ἢ δὲ περὶ τῶν κατοπτρῶν εἴτε καθρεπτῶν, κτλ.

Ἡ φυσική ἐξετάζει τὰς ιδιότητες εἰς τὰ πάθη τῆς θερμότητος, πῶς δηλαδή αὐτὴ σκορπίζεται, ἐξαπλοῦται, γίνεται φανερά, ἢ μένει λαθραία, ἐκτείνει τὰ σώματα, γεννᾷ τοὺς ἀτμούς, ἔκ πῶς εὐρίσκεται ἢ ποσότης, ἢ ὁ βαθμὸς αὐτῆς, μετὰ τοῦ θερμόμετρον και πυρόμετρον.

Τὸ ἤλεκτρικόν ρευστόν εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ κεραυνοῦ. Ὄταν τύχη ὀψωσοῦν ἰκανὴ ποσότης, ἐξάλτεται πολλάκις, ἐκλυροσκοτεῖ, ἀκτινοβολεῖ, και κατακαίει τὰ ὄργανικά και ἀνοργάνιστα ὄντα, ὅθεν διαβαίνει· ἐκ τούτου δὲ γίνονται αἱ βρονταὶ ἔκ ἀστραπαί. Τὸ ἤλεκτρικόν ρευστόν εὐρίσκεται παντῶ, ἀλλ' ὑποκεκρυμμένον ἔκ ἀγνώριστον· ἐπιφαίνεται δὲ μάλιστα διὰ τῆς συνθλίψεως και συναφῆς τῶν σωμάτων. Ἡ ἀναπτυσσομένη τότε ποσότης εἶναι μικρά· ἀλλ' ὅταν αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνεγγιζόντων σωμάτων, αὐξάνει ἡ ποσότης τοῦ ρευστοῦ. Τοῦτο δὲ ἀποτελεῖ ἰδιαιτέρως ἡ σωρεία τοῦ Βόλτα, συγκειμένη ἀπὸ πολλὰ κομμάτια δύο ἑτερογενῶν μετάλλων.

Τὸ μαγνητικόν ρευστόν θεωρεῖται ὡς αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ μαγνήτης στρέφεται πρὸς βορρᾶν, ἔλκει τὸν σίδηρον, ἔκ μεταδίδει τὴν ἐλκτικὴν ταύτην δύναμιν εἰς πᾶν κομμάτιον σιδήρου, μετὰ τὸ ὁποῖον τριφθῇ, ἢ εἰς τὸ ὁποῖον ἐγγίση. Ἡ περὶ αὐτοῦ δὲ θεωρία εἶναι τὸ δυσκολώτατον, ἀλλὰ περιεργότατον ἐνταυτῶ, τῆς φυσικῆς μέρους.

—ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΦΕΛΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

Ο ΜΗΝ ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ο ΜΗΝ οὗτος εἰς τὸ Ἀλβανικὸν μηνολόγιον ἐκαλεῖτο Quintilis, και ἦτο, κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος, ὁ πέμπτος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ, συνισταμένου ἀπὸ δέκα μόνον ἡμερῶν, ἀνίστους πολὺ κατὰ τὸ μῆκος, διότι οἱ μὲν περιεῖχαν τριάκοντα ἔξ, οἱ δὲ δεκαεξ ἡμέρας. Ὁ Ῥωμύλος ἐξίσασε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, δώσας εἰς τοὺς μῆνας, ἐναλλάξ, τριάκοντα μίαν και τριάκοντα· ἀλλὰ δὲν ἐκανόνισε τὰς εἰς τὸ Ἀλβανικὸν μηνολόγιον ἀναπληρωματικὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέρας. Ὁ Νουμάς ἐσχημάτισεν ἐξ αὐτῶν δύο ἄλλους μῆνας, τὸν μὲν εἰκοσιεννέα, τὸν δὲ εἰκοσιοκτὼ ἡμερῶν, τοὺς ὁποῖους ἔταξε πρὸ τοῦ Μαρτίου, κάμνων τὸ ἔτος ν' ἀρχίζῃ τὴν πρώτην

Ἰανουαρίον· και οὕτω ὁ Ἰούλιος ἐγένετο ὁ ἑβδομος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ, μολοντί ἐφύλαττε τὸν ὄνομα Quintilis, Πέμπτος, ἔωσοῦ ὁ Μάρκος Ἀντώνιος μετωνόμασεν αὐτὸν Ἰούλιον, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, και εἰς παντοτεινὴν ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας εἶχε κάμειν εἰς τὸν κόσμον εὐεργεσίας, διορθώσας τὴν μέχρι τοῦδε συγκεχυμένην και ἀτακτον μέθοδον τοῦ διαιρεῖν τὸν ἐνιαυτόν.

Τὴν 11—23ην ἐμβαίνει ὁ ἥλιος εἰς τὸν Λέοντα· ὅθεν, εἰς τὰς πλειοτέρας ἀλληγορικὰς παραστάσεις τοῦ μηνὸς τούτου εἰκονίζεται και λέων. Τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς 21ης Ἰουνίου μέχρι τῆς 30ης Ἰουλίου (Ε. Π.) ὀνομάζεται Κυνάδες Ἡμέραι, καθότι ὁ εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Μείζονος Κυνὸς λαμπρὸς ἀστήρ, ὁ καλούμενος Σείριος, ἢ Κύνων, συνανατέλλει μετὰ τὸν ἥλιον περὶ τὸν καιρὸν τούτον. Οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζαν ὅτι ἡ κακοῦθης ἐπιρροὴ τοῦ ἀστέρος τούτου, εἰς συζυγίαν ὄντος μετὰ τὸν ἥλιον, ἐκάμνε τὴν θάλασσαν νὰ βράζῃ, τὸν οἶνον νὰ ὀξυνίξῃ, τοὺς σκύλους νὰ λυσσάζωσι, και ὄλα τὰ λοιπὰ ζῶα νὰ χαννόνωνται, ἐνῶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐπέφερε πυρετοὺς και ἄλλας κακοῦθεις ἀσθενείας· τῶρα διεσκεδάσθησαν μὲν αἱ ὑπερβολικαὶ αὐταὶ και ἀτοποι ἰδέαι· ἀλλ' εἰσέτι διαλογιζόμεθα μετὰ τὸν τρόπον τῶν Κυνάδων Ἡμερῶν τὴν θερμότητα.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι ἐπίτροπος τοῦ ἡλίου
Ἐπὶ τῆς σφαίρας τῆς ὑδρογείου·
Εἶμαι μονάρχης ἐθρονισμένος,
Μὲ λαμπρὸν στέμμα στεφανωμένος.
Γνωρίζω πλῆθος τῶν μυστικῶν σου,
Εἶμ' ὁ πιστότατος τῶν πιστῶν σου·
Σχεθὸν τὴ ἡμισυ τῆς ζωῆς σου
Εἶμαι ὁ φίλτατος τῆς ψυχῆς σου.
Και μ' ὄλα ταῦτα, μετὰ καταθλίψεις,
Μ' ἀγνωμοσύνην μετὰ ἀνταμείψεις·
Μ' ὄλον τὸν θρόνον και τὴν σπολὴν μου,
Πολλάκις στέμνεις τὴν κεφαλὴν μου.
Καθ' ὅσον στέμνεις, γεννᾷσαι ἄλλη,
Ἡ χεὶρ σου δ' αὐθὶς τὴν καταβάλλει.
Τί φλόγα τρέφω εἰς τὴν καρδίαν
Διὰ τὸσαύτην ἀχαριστίαν!
Διὸ και σήκομαι και χαννοῦμαι,
Και κατ' ὀλίγον ἀπονερῶμαι·
Τὸ στέμμα πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν μου,
Και τότε εὐρίσκω τὸν θάνατόν μου.

I. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Τὸ 1836 κατεδικάσθησαν εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Λονδίνου 25,000 διάφοροι πταισται, τῶν χρεωφειλετῶν ἐξαίφουμένων. Τοῦ πληθυσμοῦ λογαριαζομένου εἰς 1,600 χιλιάδας, ἐπεταὶ ὅτι 1 εἰς 64 εἶναι κακοῦργος.

Η ΠΟΛΙΣ BIENNA.

BIENNA, ἡ μητρόπολις τῆς Ἀουστριακῆς αὐτοκρατορίας, και ἡ μεγαλητέρα πόλις καθ' ὄλην τὴν Γερμανίαν, εἶναι τοποθετημένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δανουβίου, κατὰ τὸ μέρος ὅπου ὁ μεγαλοπρεπὴς οὗτος ποταμὸς, εἰς διαφόρους ὄβυκας σχιζόμενος, ἀποτελεῖ ὠραία τινὰ νησίδρια· τὴν διαπερνᾷ δὲ κλάδος τις αὐτοῦ. Τὸ μῆκος τῆς εἶναι 16° 23'. Ἀ., τὸ δὲ πλάτος 48° 12' 36" Β.

Ἐπὶ Ῥωμαίων ἦτον ἡ Βιέννα πολὺν καιρὸν στρατιωτικὸς σταθμὸς, ὑπὸ τὸνομα Castra Flavianiana, μετέπειτα δὲ Vindobona· και αὐτοῦ ἀπέθανε τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα ὁ αὐτοκράτωρ Μάρκος Αὐρήλιος. Κατὰ τὴν παρακμὴν τῆς αὐτοκρατορίας, ἔπεσε διαδοχικῶς εἰς τὰς χεῖρας τῶν Γότθων και Οὐννων, και τὸ 791 ἐπροσκόλλησεν αὐτὴν ὁ Μέγας Κάρλος εἰς τὴν ἐπικρατείαν του. Τῆς νεωτέρας πόλεως ἀποδίδεται κοινῶς ἡ ἀρχὴ εἰς Ἐρρίκον τὸν πρῶτον, Δουκά Ἀουστρίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἐθεμελίωσεν αὐτὴν τὸ 1142· πρὸς δὲ τὰ τέλη τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος, ἐπέρασεν, ὁμοῦ μετὰ τὸ Δουκάτον, εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ περικλεοῦς οἴκου, ὅστις κατέχει αὐτὴν ἔως τὴν σήμερον.

Τὸ 1477 ἐπολιορκήθη, ἀτυχῶς ὅμως, ὑπὸ τῶν Οὐγγρων, ἠλώθη δὲ τὸ 1484 ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Μαθία, ὅστις διέτριψεν εἰς αὐτὴν μέχρι θανάτου· μετὰ τὸ συμβᾶν τοῦτο ἐπανεστράφη εἰς τὴν Ἀουστρίαν.

Τὸ 1529 Σολυμάνης ὁ μεγαλοπρεπὴς ἐστρατοπέδευσεν ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Βιέννης, και ἠφάνισε τὰ προάστειά της· ἀλλὰ μετὰ τριακονθήμερον ἀνωφελῆ πολιορκίαν ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ἢ προσέγγισις τοῦ χειμῶνος ἔκ τὰ προσερχόμενα βοηθήματα.

Τὸ 1619 ἀπέκλεισαν αὐτὴν δις οἱ Βοεμοὶ Διαμαρτυρόμενοι, τοὺς ὁποῖους εἶχε κινήσει εἰς ἐπανάστασιν ὁ ἀπάνθρωπος διωγμὸς τοῦ

μισαλλοδόξου κυριάρχου των, τοῦ Ἀρχιδουκὸς Φερδινάνδου.

Ἡ πλέον ὅμως ἀξιουνημένοντος κατὰ τῆς Βιέννης προσβολῆ ἐγένετο ὑπὸ τῶν Ὄθωμανῶν τὸ 1683· ὁ στρατὸς αὐτῶν ἀνέβαινε εἰς 300,000, συμπεριλαμβανομένων Τούρκων, Οὐγγρων, και Ταρτάρων· 300 κανόνα ἐσυνώδευαν τὴν φοβεράν ταύτην ὀρδὴν, ἣτις ἐστρατηγεῖτο ὑπὸ τοῦ φιλοδόξου ἔκ ἀνδρείς Καρᾶ Μουσταφᾶ, μεγάλου Βεζίρη, και γαμβροῦ τοῦ Σουλτάνου. Μετὰ δήμερον πολιορκίαν, κατήντησεν εἰς τὰ λοισθια ἡ Βιέννα. Πείνα, νόσος, ἔκ ῥομφαίαι εἶχαν ἐξολοθρεύσειν τὰ δύο τρίτα τῆς φρουρᾶς· κατὰ τὴν ἀλλόκοτον φράσιν Γάλλου τινὸς συγγραφέως, ὁ τάφος διέμενε ἀνοικτός, χωρὶς ποτε νὰ κλείῃ τὸ στόμα του. Πολλὰ χαλάστρια εἶχαν γένειν εἰς τὰ τείχη· οἱ ὀγκῶδες προμαχῶνες ὄλονεν κατεκρημνίζοντο· ὁ φρούραρχος εἶχε ἤδη ἀναγγεῖλαι εἰς τὸν Δούκα Λοθαριγγίας, ὅτι, ἐάν εἰς τρεῖς ἡμέρας δὲν ἐλάμβανε βοήθειαν, ἤθελεν ἐξ ἀνάγκης παραδώσειν τὴν Βιένναν. Τέλος ὅμως, ἐφθασεν ὁ ἐκ πολλῆ προσδοκώμενος βασιλεὺς Πολωνίας Σοβιέσκης, μετὰ 48,000 γενναίων στρατιωτῶν, και ὁ Δούξ Λοθαριγγίας μετὰ 37,000.

Τὴν 12ην Σεπτεμβρίου, 1683, συνεκροτήθη ἡ μεγάλη και κραταία μάχη, ὅθεν ἐκρέμετο τῆς Βιέννης και Ἀουστρίας ἡ τύχη. Εἰς τὰς ἑνδεκα ὥρας ἐφάνησαν εἰς τὸ πεδῖον οἱ Πολονοὶ, και τοὺς ἐχαιρέτησαν οἱ πολιορκημένοι μετὰ, Ζήτω ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης Σοβιέσκης! Τὸνομα τοῦ ἡρώος τούτου ἐνέπνευσε τρόπον εἰς τοὺς Μουσουλιμάνους. Κατ' εὐτυχίαν δὲ τοῦ Χριστιανικοῦ στρατοῦ, συνέβη ἐκλειψις σελήνης εἰς τὸ διάστημα τῆς μάχης, ἔκ οἱ Τούρκοι ἴδαν τὸ φεγγάριον φθίνον εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ὁ Καρᾶ Μουσταφᾶς κατεκρημνίσθη εἰς τὰ βάθη τῆς ἀπελπισίας. Ἐν ἐμπορείς νὰ με βοηθήσης; εἶπεν εἰς τὸν Καρᾶ τῆς Κριμείας. Γνωρίζω τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας, ἀπεκρίθη· ἔκ σὲ λέγω, ὅτι ἀπὸ τοιοῦτον ἐχθρὸν δὲν ἐμπορεῖ τις νὰ σωθῇ παρά φεύγων. Εἰς μάτην ἐπροσπάθησεν ὁ Μουσταφᾶς νὰ συνάξῃ τὸν στρατον αὐτοῦ· ὄλοι, ἀπὸ αἰφνίδιον πανικὸν κυριευθέντες, ἐφευγαν, μὴ τολμῶντες νὰ ὑψώσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν.

Πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀπαλλαγῆς ταύτης, ἐσυστήθη ἑορτὴ εὐχαριστήριος, νὰ φυλάσσεται κατ' ἔτος τὴν 12ην Σεπτεμβρίου· ἀλλ' ἐγκατελείφθη τὸ 1783, μετ' ὀλίγα ἔτη ἀφοῦ ἡ Ἀουστρία, Πρυσσία, και Ῥωσσία διεμοιράσθησαν τὴν κακώτατον Πολωνίαν.

Ἐπὶ τῶν Γαλλικῶν πολέμων ἡ πόλις αὐτὴ ἔπεσε δις εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Βοναπάρτου, τὸ 1805, και τὸ 1809.

Ἡ Βιέννα εἶναι πόλις παράξενος κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν διάταξιν αὐτῆς. Παρατηρήσαμεν ἀνωτέρω, ὅτι κείται εἰς πεδιάδα, ὅπου οἰκίζεται ὁ Δανούβιος εἰς διαφόρους κλάδους. Ἐπὶ τοῦ πλέον μεσημβρινοῦ τούτων εἶναι οἰκοδομημένη ἢ μητρόπολις, ἀποτελοῦσα τρεῖς συγκεντρικούς κύκλους· τὸν πρῶτον συνιστᾷ ἡ ἀρχαία, περιτειχισμένη πόλις· τὸν δεύτερον πεδιάς τις, πανταχοῦ κατεστολισμένη ἀπὸ κήπους ἔχει, πλάτους, ἐκτὸς ὅπου διακόπτεται ἀπὸ τὸν βραχίονα τοῦ Δανούβιου· τὸν δὲ τρίτον, ὅστις περικλείει τοὺς ἄλλους δύο, τὸν συγκροτοῦν τὰ ἐκτεταμένα προάστεια. Τὸ χαμηλὸν ἐπίπεδον γῆς διάστημα, τὸ χωρίζον τὴν Βιένναν εἰς δύο μέρη, εἶναι σχεδὸν ἐν τέταρτον τοῦ μιλίου πλατύ. Ἡ δὲ ἀρχαία πόλις ἔχει ὡς τριῶν μόνον μιλίων περιφέρειαν, καθότι εἰς ὀλιγώτερον μίαν ὄρας δύναται τις νὰ περιπατήσῃ κύκλῳ αὐτῆς. Τὰ ὄχιρῶματά της ἦσαν ποτὲ ἀκέραια· ἀλλ' οἱ Γάλλοι τὸ 1809, μέλλοντες νὰ ἀναχωρήσωσιν, ἐχάλασαν ἱκανὸν αὐτῶν μέρος, καὶ οἱ Ἀουστριακοὶ, διδαγμένοι ἐκ πείρας ὅτι ὀλίγον ἐχρησίμευαν εἰς ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως, μετέβαλαν τὰ ἀπομεινάντα εἰς δημοσίου ἀνέσεως καὶ περιδιαβάσεως τόπους· πρὸς τοῦτο δὲ καθίστανεν αὐτὰ ἀρμολιώτατα τὸ πλάτος καὶ ὕψος των. Τὰ προάστεια κρατοῦν περισσοτέραν ἑκτασιν γῆς παρὰ τὴν ἀρχαίαν πόλιν, ἔχοντα πλέον παρὰ δώδεκα μιλίων περιφέρειαν. Εἶναι δὲ τριάκοντα τέσσαρα τὸν ἀριθμὸν, καὶ περικυκλοῦνται ἀπὸ πλίνθινον τεῖχος. Αἱ ὁδοὶ ἐνταῦθα εἶναι κανονικώτεραι καὶ ἀνοικτότεραι παρὰ εἰς τὴν κυρίως πόλιν· ὑπάρχουν δὲ καὶ ἀρχετοὶ κῆποι καὶ τόποι περιδιαβάσεως· ἀλλ' αἱ οἰκίαι δὲν εἶναι τόσον καλοκτισμέναι, οὐδὲ τόσον ὑψηλαί.

Τῆς ἀρχαίας πόλεως αἱ ῥύμαι ἀναβαίνουν εἰς ἑκατὸν εἰκοσι· ἀλλ' αἱ πλείότεραι αὐτῶν εἶναι στεναὶ καὶ στρεβλαί, καλοστρωμέναι ὅμως καὶ καθάραι. Ὑπάρχουν δὲ καὶ πλατεῖαι τινές, με βρύσεις ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἢ φρησκευτικὰ μνημεῖα καλλωπισμένα. Αἱ οἰκίαι τῆς Βιέννης εἶναι ὑψηλαί, με τέσσαρα ἢ πέντε πατώματα, ὑπὸ διαφόρων οἰκογενειῶν κρατούμενα, μίαν δὲ μόνον ἔχοντα κλίμακα. Κατὰ μέσον ὄρον διατρίβουν εἰς ἑκάστην τεσσαράκοντα ψυχαί· ἀλλ' εὐρίσκονται σωροὶ τινές οἰκοδομημάτων εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν τῆς πόλεως, σχεδὸν τόσον πολυάνθρωποι ὅσον μικρὰ χωρία. Κτίζονται δὲ γενικῶς αἱ οἰκίαι εἰς σχῆμα τετραγώνου, κατὰ τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ἀφίεται μικρὰ τις αὐλή, ἣτις καὶ διὰ τὸ ὕψος τῶν περικύκλω τοίχων καὶ διὰ τὴν ἰδίαν τῆς στενότητα φαίνεται ὡσανύ σκοτεινὸν πηγάδιον, καὶ ἣτις τόσον ὀλίγον φῶς

μεταδίδει εἰς τὴν κλίμακα, ὥστε νὰ χρειάζεται κάποτε λύχνος τὴν ἡμέραν.

Αἱ δημόσιαι οἰκοδομαὶ τῆς Βιέννης εἶναι ἀσημαντοί. Ἐξ αὐτῶν κυριώτερα εἶναι τὸ αὐτοκρατορικὸν παλάτιον, σωρὸς τις ἀτακτος, περικυκλωμένος ὑπὸ διαφόρων οἰκοδομῶν, ἔχει λαμβάνων μεταξὺ ἄλλων τὴν αὐτοκρατορικὴν βιβλιοθήκην, τὴν καγκελλαρίαν τῆς αὐτοκρατορίας, τὸ αὐτοκρατορικὸν σχολεῖον τῆς ἱππικῆς, καὶ τὸ θέατρον τοῦ παλατίου. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τῆς βιβλιοθήκης εἶναι σταυροειδῆς. Περιέχονται δὲ εἰς αὐτὴν 300,000 τόμοι, ἐκτὸς 12,000 χειρογράφων, καὶ 6,000 τυπογραφικῶν δειγμάτων τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος.

Ἡ καθεστῶσα θρησκεία τῆς Βιέννης, ὡς καὶ ὅλης τῆς Ἀουστριακῆς αὐτοκρατορίας, εἶναι ἡ Ῥωμαϊκὴ Καθολικὴ· ἀλλὰ συγχωρεῖται πᾶν ἄλλο εἶδος λατρείας. Ἡ ἀνεξιθρησκεία ὅμως αὐτὴ δὲν ὑπῆρχε πάντοτε· πρῶτον ἐχαρίσθη τὸ 1781 παρὰ Ἰωσήφ τοῦ δευτέρου. Περιέχει δὲ ἡ πόλις πενήκοντα ἑπτὰ Λατινικὰ ἐκκλησία, δύο Λουθηροκαλβινικὰς, τέσσαρα Ἑλληνικὰ παρεκλήσια, καὶ δύο συναγωγὰς. Ἐπὶ κεφαλῆς τούτων εἶναι ἡ τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ἡ μεγαλύτερα εἰς ὅλην τὴν Γερμανίαν, ὡραῖον οἰκοδόμημα, με κωδωνοστάσιον ἐπίσημον διὰ τὴν συμμετρίαν καὶ τὸ ὕψος του. Τὸ μέγιστον αὐτῆς μῆκος εἶναι 160 πήχεις, τὸ ἔσχατον δ' αὐτῆς πλάτος 102. Τὸ ὕψος τῆς στέγης ὑπερβαίνει 35 πήχεις, τὸ δὲ τοῦ κωδωνοστασίου λέγεται νὰ ἦναι ὑπὲρ τοὺς 200.

Ἡ Βιέννα φημίζεται διὰ ὑπερβολικὴν ἀσωτίαν· καὶ ὅλοι κοινῶς οἱ περιηγηταὶ παριστάνουν τὰ δημόσια ἤθη ὡς παραπολὺ ἐξευτελισμένα. Κατὰ τοῦτο δὲ ὁμοιάζει ἄλλας τινὰς Ἑυρωπαϊκὰς μητροπόλεις, ὅπου ὅμοιαι δεσποτικαὶ κυβερνήσεις καὶ ὅμοιαι δεισιδαιμονίαι γεννοῦν τὴν κακὴν καὶ ἀσχημίζον τὸν χαρακτῆρα τῆς κοινωνίας. Φιληδονία ἀπεριόριστος, ἔχει ἰσχυρὰ ἀδιαθεσία πρὸς πάντα ἀγῶνα εἴτε σωματικὸν εἴτε νοητικὸν, εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν Βιενναίων. Τῶντι, ἢ διατήρησις πέντε θεάτρων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο εἶναι αὐτοκρατορικῆς περιουσίας, ἱκανῶς μαρτυρεῖ τὴν πρὸς τὰς διασκεδάσεις κλίσιν των. Καὶ κατὰ τὴν μουσικὴν δὲ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης ὑπερβαίνουν ὅλα τὰ λοιπὰ ἔθνη τῆς Ἑυρώπης, τῶν Ἰταλῶν ἐξαιρουμένων.

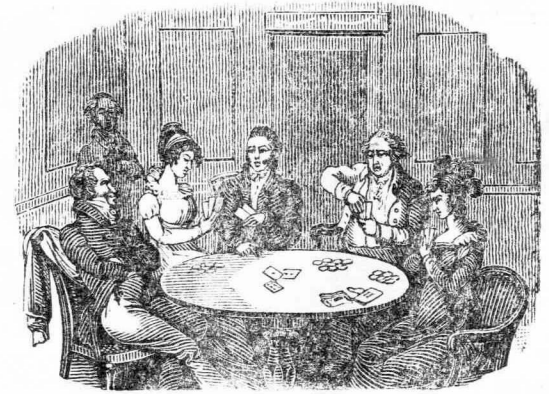
Ἡ Βιέννα ἔχει ἀρχετὸν ἐμπόριον καὶ χειροτεχνήματα· λογαριάζεται ὅτι 60,000 ἀνθρώπων ἐνασχολοῦνται εἰς διαφόρους κλάδους παραγωγικῆς βιομηχανίας. Χειροτεχνοῦν δὲ μεταξωτὰ, χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ πλέγματα ἢ σειρίτια, ταινίας,

μεταλλικὰ σκεύη, καὶ φιλοσοφικὰ ὄργανα. Ὑπάρχει καὶ ἐργοστάσιον τι φαρμακῶν εἰς ἐν ἀπὸ τὰ προάστεια, ὅπου δουλεύουν 600 ἐργάται. ἐκ τῶν ὁποίων ἑκατὸν εἶναι ζωγράφοι. Ἀπὸ δὲ τὰ ἐξαγόμενα τῆς Βιέννης φουτόνονται 6,000 πλοίαρα, καὶ 2,000,000 ἀμάξια.

Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης ἐθεμελιώθη τὸ 1437· ἔχει 45 καθηγητὰς καὶ τινὰς ἄλλους διδασκάλους· ἀνήκουν δὲ εἰς αὐτὸ ἀνατομικὸν τι θέατρον, ἀστεροσκοπεῖον, βιβλιοθήκην, καὶ ἄλλα καταστήματα. Εὐρίσκονται δὲ εἰς τὴν πόλιν ταῦτην καὶ τρία γυμνάσια, παραδίδοντα τὴν Λατινικὴν ἢ Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, φυσικὴν ἱστορίαν, ἀριθμητικὴν, γεωγραφίαν, ἱστορίαν, καὶ τὰ στοιχεῖα τῶν μαθηματικῶν. Ὡς προπαρασκευαστικὴ εἰς τὸ γυμνάσιον ὑπάρχει τυπικὴ τις σχολή, διδάσκουσα τὴν ἀνάγνωσιν, καλλιγραφίαν, καὶ ἀριθμητικὴν, πρὸς δέκα φλωρίνια κατ' ἔτος· διὰ δὲ τοὺς πτωχοὺς ὑπάρχουν ἐξήκοντα σχολεῖα, ὅπου διδάσκονται τὰ αὐτὰ μαθήματα με ὀλιγώτερον μισθόν. Ἐκτὸς τούτων εἶναι ἡ Θερεσιανὴ ἀκαδημία διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν εὐγενῶν τέκνων, ἔχουσα εἰκοσιδύο καθηγητὰς, δέκα διδασκάλους τῶν νεωτέρων διαλεκτῶν, καὶ διαφόρους ὑποδιδασκάλους· προσέτι, αὐτοκρατορικὰ ἀκαδημία τῆς ἱατρικῆς, αὐτοκρατορικὰ στορατιωτικὰ ἀκαδημία, ἢ αὐτοκρατορικὴ ἀκαδημία τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, ἣτις ἐγέννησε διαφόρους ἐπίσημους μαθητὰς· καὶ τελευταῖον, τὸ καλούμενον αὐτοκρατορικὸν πολυτεχνικὸν διδασκῆριον, παραδίδον εἰς τεχνίτας τὰ περὶ τεχνῶν καὶ χειροτεχνημάτων.

ὑπερλειναίται ἡ Βιέννα διὰ τὴν ἀπὸ φτωμοσύνης ἐλευθερίαν τῶν ὁδῶν τῆς, προερχομένην ἐκ τῆς αὐστηρᾶς ἀστυνομίας καὶ τῶν ἐλεημονητικῶν καταστημάτων. Τὸ γενικὸν νοσοκομεῖον εἶναι μεγαλοπρεπές, ἐξαρχοῦν διὰ περίπου 2000 ἀρρώστους· τέσσαρες ἱατροὶ καὶ τέσσαρες χειρουργοὶ κατοικοῦν πάντοτε εἰς αὐτό. Ὑπάρχει δὲ καὶ βρεφοτροφεῖον τι, καὶ φρενοκομεῖον, καὶ καταστήματα διὰ τοὺς κωφοὺς καὶ ἀλάλεις, ὡς καὶ διὰ τοὺς τυφλοὺς.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Βιέννης συμποσοῦται εἰς περίπου 310,000, ἐκτὸς τῆς φρουρᾶς καὶ τῶν παρεπιδημούντων ξένων. Οἱ κάτοικοι ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἶναι Γερμανοί· εὐρίσκονται δὲ καὶ τινες Γραικοί, Ἰταλοὶ, Πολωνοί, Σέρβοι, Οὐγγροὶ, Τοῦρκοι, κτλ. Ἡ φρουρὰ συνήθως περιλαμβάνει 12,000, οἱ δὲ παρεπιδημούντες ξένοι εἶναι ἀπὸ 15,000 ἕως 20,000. Λέγεται ὅτι κατὰ μέσον ὄρον ἀποθνήσκει ἐτησίως ἓνας εἰς τοὺς εἰκοσιῆς. Ἡ δὲ ποσότης τῶν ἀναλισκομένων ζωοτροφῶν εἶναι περίπου 32,500 βόδια, 67,000 μόσχοι, 120,000 ἀρνία, καὶ 71,500 χοιρίδια κατ' ἔτος.

ΤΑ ΤΥΧΗΡΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ. Μοῦ μένει ἀκόμη εἰς τὴν μνήμην ἢ παρατήρησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμες πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅτι οἱ φρονίμοι ἔχρηστοὶ πολῖται ὄλων τῶν αἰώνων καὶ ὄλων τῶν ἐθνῶν ἀπέκτησαν καὶ ἀποκτοῦν τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα, ἐπιμελῶς καταγινόμενοι ἕκαστος εἰς τὸ ἴδιόν του ἔργον. Τοῦτο μὲν εἶναι ἀλήθεια προφανεστάτη. Πλὴν εἶσαι, φίλε μου, βέβαιος, ὅτι λανθάνονται διόλου οἱ κρίνοντες τὰ τυχερὰ παιγνίδια συντομώτερον καὶ ὀυαλωτέρον ὁδὸν εἰς τὸν πλοῦτον;

ΕΥΒΟΥΛΟΣ. Τί μ' ἐρωτᾷς; Ἀμφιβάλλεις ἀρά γε;

ΕΥΘ. Τὴν στιγμήν ταύτην, ὄχι· ἀλλ' ὅταν βλέπω τὴν τράπεζαν καλυμμένην ἀπὸ φλωρία, σαλεύονται ὀλίγον τὰ φρονήματά μου.

ΕΥΒ. Ἐπιζῆς τότε ἰσως, ὅτι, ἂν παίξεις, ἦθελες κερδήσειν.

ΕΥΘ. Ναί· καὶ πολὺ ἐλκύνουμαι ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ τὴν λαμπρότητα νὰ δοκιμάσω τὴν τύχην μου.

ΕΥΒ. Ἐλα λοιπὸν, ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἀπόψε ἐμβαίνας εἰς τὸ παικτικὸν στάδιον, καὶ εἰς μίαν ἐβδομάδος διάστημα ἀποπτᾷς χίλια φλωρία· ποσότητα, με τὴν ὁποίαν μόλις ἦθελαν ἐξισωθῆν οἱ μισθοὶ τῶν κόπων σου εἰς ἑπτὰ ἔτη.

ΕΥΘ. Βλέπεις πόσον ἐργόγορα ἠμποροῦν νὰ πλουτήσω;

ΕΥΒ. Ναί· ἀλλὰ στοχασθὲ τὰ ἐπακολοθηθήματα. Ἡ θελῆς ἀμελήσειν τὴν τέχνην σου· διότι τὰ ἐξ αὐτῆς κερδι, παραβαλλόμενα με τὰ ἐκ τῆς τύχης, ἦθελαν σε φαίνεσθαι εἰς ἄκρον εὐκαταφρόνητα. Εἰς τὸν παίκτην, φίλε μου, φαίνεται ἄτοπον, νὰ κοπιᾷ ὀλόκληρον ἡμέραν διὰ νὰ κερδήσῃ ἐν ἡμέρᾳ ἢ πέντε φλωρία, ἐνῶ εἰς μίαν νύκτα ἔμπορεῖ νὰ κερδήσῃ ἑκατὸν.

ΕΥΘ. Καὶ τῶντι ἄτοπον εἶναι.

ΕΥΒ. Βέβαια· λέγει καὶ ἡ παροιμία, Ὅποιος κινῆσθαι δύο λαγοὺς, οὐδὲ τὸν ἓνα πιάνει. Ὅσοι ἀφίνην τὸ στάδιον τῆς βιομηχανίας, ἔμβαίνου εἰς τὸ τῆς τύχης, τὸ κρίνουν φρονιμώτερον νὰ περιμένωσι τὰ πλοῦτη μόνον ἀπὸ τὴν μεγαλοδωρίαν ταύτης. Ἀλλ' ἡ τύχη χαρίζει μὲν τοὺς

θησαυρούς, φέρει ὁμως καὶ τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν. Καὶ σὺ, λοιπὸν, ἤθελες ὑπόκεισθαι ἀκαταπαύστως εἰς τὸ νὰ χάσης ὅλην σου τὴν περιβίαν. Τὸν κίνδυνον τοῦτον φέρον ὅλοι οἱ ἐνασχολούμενοι εἰς τὰ τυχηρὰ παιγνίδια.

ΕΥΘ. Ἡ ἀπόφασίς των εἶναι, Ἡ Οὐδὲν, ἢ Πολλά.

ΕΥΘ. Καὶ ἂν ἐξετάσης, θέλεις εὐρεῖν ὅτι πολὺ μεγαλύτερος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὅσοι κατατῆν εἰς τὸ οὐδὲν. Ἀφοῦ δὲ φθάσωσιν εἰς τοῦτο, ποῖος τοὺς ἐλεεῖ; Μήπως εἶναι ἐλέου ἄξιοι; Ποῖος δὲ τοὺς ἐμπιστεύεται;

ΕΥΘ. Ὅλοι τοὺς καταφρονοῦν, ἔτι τοὺς νομίζουσιν ὅτι πάσχουν ἄξια τῆς ἀνοησίας των. Τινὲς ὁμως καὶ ἀποκτοῦν διὰ τῆς αἰσχροκερδείας ταύτης.

ΕΥΘ. Μήπως αὐτῶν ἡ κατάστασις εἶναι προτιμητέα; Ἠλοῦτος, κατὰ τρόπον τοιοῦτον ἀποκτηθεὶς, χρησιμεύει μᾶλλον πρὸς ἀπώλειαν παρά πρὸς ὠφέλειαν τοῦ ἀποκτήσαντος. Περὶ αὐτῶν εἶναι ἀληθέστατον, ὅτι ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμὸν ἔτι παγίδα, καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους ἔτι βλαβεράς, αἰτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν.

ΕΥΘ. Κατὰ τὴν γνώμην σου λοιπὸν, χρηματικῶς θεωρούμενα, τὰ τυχηρὰ παιγνίδια εἶναι βλαβερά.

ΕΥΘ. Ὅχι μόνον χρηματικῶς, ἀλλὰ καὶ κατὰ πάντα ἄλλον τρόπον. Ὁ παίκτης φθίρει τὴν ὑγείαν μὲ τὰς ἀμέτρους ἀγρυπνίας, καὶ μὲ τὴν ἀδιάκοπον τοῦ πνεύματος ταραχὴν. Νομίζεις ὅτι στιγμήν εἶναι ἡσυχος; Τὰ παιγνίδια διαλογίζεται ἔξυπνος, ταῦτα ὀνειρεύεται κοιμώμενος. Πόσον ἀξιοθρήνητος μεταβολὴ ἢ συμβάσα εἰς τὸν φίλον μας Α—, ἀφοῦ ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸ πάθος τοῦτο! Τὸν ἐνθυμῆσαι πρότερον, πόσον ἰλαρῶς κατεγίνετο τὴν ἡμέραν εἰς τὸ ἔργον τε, πόσον εὐδαίμων ὑπέστρεφε τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν οἶκον, μὲ πόσῃν χαρὰν ἔτρεχαν τὰ τέκνα του νὰ τὸν δεχθῶσι, καὶ μὲ πόσῃν ἀγαλλίασιν τὰ ἐθέροι οὗτος. Πᾶποτε δὲν ἀπέλαυε τόσῃν ἡδονῇ, ὅσῃν εἰς τὸν κόλπον τῆς οἰκογενείας του. Ἀλλὰ τώρα τὴν νύκτα τὴν ἐξοδεύει μὲ τοὺς ἀσώτους συμπαίκτας του, τὸ πλεότερον τῆς ἡμέρας κοιμάται, καὶ πάντοτε τόσον εἶναι θυμώδης καὶ δύσκολος, ὥστε τὰ τέκνα του τὸν φεύγουσιν πλησιάζοντα, καὶ ἡ καλὴ του σύζυγος στέκει τρέμσα ἐμπροσθέν του. Ὀλοτέλα μετεμορφώθη.

ΕΥΘ. Ὁρθά! Παραστένεις, λοιπὸν, τὸ παιγνίδιον θανατηφόρον ἔτι εἰς τὴν εὐδαιμονίαν. Καὶ μὲ ὅλον τοῦτο, φίλε μου, πολλοὶ παίζουσιν, καὶ τινὲς μὲ ἡλικίαν ἔτι φρόνησιν.

ΕΥΘ. Δὲν δείχνουν βέβαια πολλὴν φρόνησιν εἰς τοῦτο· ἐπειδὴ καὶ τὸν χαρακτήρα των ἐξετελεῖζον, καὶ, ἂν δύνανται τόσον νὰ χαλιναγωγῶσι τὸ πάθος των, ὥστε νὰ μὴ πέσωσιν αὐτοὶ εἰς σημαντικὴν τινὰ ζημίαν, φέρουσιν ὁμως ἄλλοις εἰς παντελῆ ὄλεθρον διὰ τοῦ κακοῦ των παραδείγματος. Ἄς μὴ κλείωμεν, φίλε, τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας. Τὸ παιγνίδιον ζοφεῖ τὸν νοῦν, ἐξορίζει τὴν θεοσέβειαν ἀπο τὴν ψυχὴν διὰ τῶν ὀρκῶν καὶ βλασφημιῶν, φέρει γενικῶς εἰς τὴν ἀπάτην, τὸ ψεῦδος, τὰς βεβήλους φωνάς, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς τὴν μέθην· εἰς ἓνα λόγον, ἔχει φυσικὸν ἰδίωμα νὰ ἐξασθενίξῃ τὸν νοῦν, καὶ νὰ φθειρῇ τὴν καρδίαν.

ΕΥΘ. Ἄρα, ψυχικῶς, νοερῶς, σωματικῶς, καὶ χρηματικῶς θεωρούμενα, τὰ τυχηρὰ παιγνίδια εἶναι κάκιστα.

ΕΥΘ. Λεῖπε λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ, καὶ εὐχου νὰ λείψωσιν ὅλοι.

ΕΥΘ. Εὐχομαι! εὐχομαι!

Οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ἐνόμιζαν αἰσχιστὸν τὸ ψεῦδεσθαι· δεύτερα δὲ τὸ ὀφείλειν χρέος, πολλῶν μὲν καὶ ἄλλων εἰνεκα, μάλιστα δὲ ἀναγκαίην φασὶ εἶναι τὸν ὀφείλοντα καὶ τι ψεῦδος λέγειν. Οἱ σημερινοὶ Πέρσαι, ἐκ τοῦ ἐναντίου, εἶναι ὅλως δεδομένοι εἰς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν δολιότητα.—Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ βᾶσις τῆς ἀρετῆς· ὅπου αὕτη λείπει, ἐκεῖ μὴ ζητῆς ἡθῆ χρηστά. Πόσον ἀξιολύπητοι οἱ δι' ἀσχυρίζομενοι, ὅτι διὰ νὰ ζήσωσιν ἀνάγκη πᾶσα νὰ ψεύδωνται! Ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης συγκαταριθμεῖ τοὺς ψεύστας μὲ τοὺς δειλοὺς, καὶ ἀπίστους, καὶ ἐβδελυμένους, καὶ φονεῖς, καὶ πόρνους, καὶ φαρμακεῖς, καὶ εἰδωλολάτρας. Ἀποκ. κᾶ. 8.

Ἡδὸν οὐδὲν, οὐδὲ μυστικώτερον

Ἔστ' ἡ δύνασθαι λαιδορῶμενον φέρειν.

Ὁ λαιδορῶν γὰρ, ἐὰν ὁ λαιδορῶμενος

Μὴ προσποιῆται, λαιδορεῖται λαιδορῶν.

ΚΛΑΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ.— Ὅσον ἡσυχώτερα καὶ εἰρημικώτερα διάγομεν, τόσον καλῆτερα καὶ διὰ ἡμᾶς καὶ διὰ τοὺς γείτονάς μας. Σχεδὸν πάντοτε τὸ φρονιμώτερον καὶ συμφερώτερον εἶναι, ἐὰν τις μᾶς ἀπατᾷ, νὰ λείπωμεν εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ πᾶσαν μ' αὐτὸν ληψοδοσίαν· ἐὰν μᾶς ὑβρίξῃ, πλεον νὰ μὴ τὸν συναναστρεφόμεθα· ἐὰν μᾶς συκοφαντῇ, νὰ ζῶμεν εἰς τρόπον, ὥστε κἀνεὶς νὰ μὴ τὸν πιστεύῃ. Ὅποιος καὶ ἂν ᾖ, καὶ ὅπως καὶ ἂν μᾶς βλάβῃ, τὸ φρονιμώτερον γενικῶς εἶναι νὰ τὸν παραιτῶμεν. Ἀδύνατον νὰ φερθῇ καλῆτερα ὁ ἀδικούμενος παρά κατὰ τὸν ἀπατῆ τοῦτον καὶ ἀτάραχον τρόπον.

ΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Ὁ ΑΝΘΡΩΠΟΣ γεννᾶται μὲ θαυμασίους δυνάμεις εἰς θαυμάσιον κόσμον· πόσα μανθάνει, ἐνῷ διαπερνᾷ τὴν ζωὴν ταύτην! πόσας γνώσεις συνάθροισεν πανταχόθεν καὶ εἰς πᾶν βῆμα ὁ δραστήριος αὐτοῦ νοῦς!

Περιέρχεται τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν, καὶ σημειώνει τὰ θεάματα καὶ προϊόντα χιλίων τόπων, τὰ ἡθῆ, πράξεις, καὶ γλώσσας χιλίων ἐθνῶν. Ἐρευνᾷ τὰ ὑπεράνω ὕψη καὶ τὰ ὑποκάτω βᾶθη. Καὶ τὰ μικρότερα θεωρεῖ, καὶ τὰ μεγαλύτερα καταμετρεῖ. Τὸ ὕψιστον ὄρος τὸ ἀναβαίνειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τὸ λεπτότατον ἄνθος τὸ φυόμενον εἰς τοὺς πόδας του· τὸ εὐμέγεθες ζῶον τὸ βηματίζον εἰς τὰ δάση, ἔτι τὸ ἔντομον τὸ θεωροῦν ἐν ἀπλοῦν φύλλον ὡς ἓνα κόσμον ὀλόκληρον· τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, πάντα λίθον, πᾶν ὄρυκτον, πᾶν φυτὸν ἀναβλαστάνον, πᾶν πλάσμα κινούμενον,—τὴν ἀπειρον ταύτην καὶ πολυποίκιλον πληθύν σημειώνει ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἐξετάζει, ἔτι ὀνομάζει, καὶ διατάττει εἰς προσηκούσας κλάσεις. Μάλιστα δὲ, ὑπερηθῶν τῆς γῆς ταύτης τὰ ὄρια, πετρούμενος ὑπὸ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, περιέρχεται τὸ κύκλω ἡμῶν ἄχανές διάστημα, διαβαίνει τοὺς οὐρανοὺς κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, καὶ γνωρίζει κόσμους ἀκατανόητον ὅσον ἀπέχοντας.

Ὅλας τὰς διαφορὰς ταύτας γνώσεις ἀποκτᾷ ὁ ἀνθρώπος ἔτι θησαυρίζει διὰ τῶν νοερῶν αὐτοῦ δυνάμεων, τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀνεξαρτήτων ἀγῶνων· διὰ τῆς τοῦ σώματος δραστηριότητος, διὰ τῆς τοῦ πνεύματος εὐφρίας. Τοῦτο δὲ ἰσχυρῶς ἀναδεικνύει τὰς ἐκπληκτικὰς αὐτοῦ δυνάμεις. Κύτταξε τὸ νῆπιον.—ποῦ ὄν τόσον ἀμαθὲς καὶ ἀβοήθητον, ὅσον τὸ μικρὸν αὐτὸ πλάσμα! Κύτταξε τὸν ἄνδρα, εἰς ποῖα ὕψη ἀναβαίνει, τίνι τρόπῳ ὁ νοῦς αὐτοῦ μετεωροπορεῖ· πόσον δ' ἐκτεταμέναι πρέπει νὰ ᾖ αἱ δυνάμεις, αἰτινες ἀνεβίβασαν τοῦ νηπίου τὴν ἀβοήθητον ἀγνοίαν εἰς τοῦ ἀνδρός τὴν ὑψηλὴν σοφίαν! Ὅπου φθάνει νὰ ἐνεργήσῃ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἐκεῖ καὶ θαυματουργεῖ. Ὅπου ὀφθαλμὸς ἐμπορεῖ νὰ ἴδῃ, καὶ δάκτυλος ἐμπορεῖ νὰ ἐγγίξῃ, ἐκεῖ ἄνθρωπος ἐμπορεῖ νὰ ἐρευνήσῃ, καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ, καὶ νὰ κατανοήσῃ θαυμασιώτατα. Οὕτω ὁ ὑλικὸς οὗτος κόσμος—ἡ ὄρατὴ αὕτη δημιουργία καὶ ἡ ἐπίγειος καὶ ἡ ἐπουράνιος—γνωρίζεται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλ' ὁμως ὑπάρχει καὶ ἄλλος κόσμος, κόσμος ὅπου δὲν ἐμποροῦν νὰ φθάσωσι τοῦ ἀνθρώπου τὰ αἰσθητήρια, ὅπου ἐκλείπει τοῦ ἀνθρώπου ἡ γνώσις· κόσμος πνευματικὸς, κόσμος πραγμάτων, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε,

καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη. Ἐκεῖ ὁ εἰς φυσικὰ προτερήματα ἰσχυρότατος, ὁ γίγας εἰς ἐπίγειον ἐπιστήμην, εἶναι πάλιν τὸ ἀμαθὲς, ἀβοήθητον νῆπιον. Ἐμπορεῖ νὰ ἐρευνᾷ, ἔτι νὰ φαντάζεται, καὶ νὰ συλλογίζεται, καὶ νὰ εἰκάζῃ, ἀλλ' ἐργάζεται εἰς τὸ σκοτός. Ἐντὸς τοῦ ἀόρατου κόσμου ποτὲ δὲν ἐμπορεῖ νὰ εὕρῃ ἐν πάτημα σταθερὸν, ὅπου νὰ στηρίξῃ τὴν ἀνήσυχον αὐτοῦ ψυχὴν. Ἡ φαντασία ἐμπορεῖ νὰ πλάττῃ πᾶμπολλα, καὶ τὸ λογικὸν ἐμπορεῖ νὰ κρίνῃ τὰ μὲν πιθανὰ, τὰ δὲ δυνατὰ· ἀλλὰ τίποτε δὲν γνωρίζει, οὐδ' ἐμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ, ὡς καθαρὰν καὶ βεβαίαν ἀλήθειαν. Ἡ γῆ καὶ ὁ χρόνος ὑπόκεινται εἰς τὴν παρατήρησιν αὐτοῦ· ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ αἰωνιότης εἶναι ὑπὲρ τὰ ὄρια τῆς γνώσεώς του.

Τοιαύτη λοιπὸν εἶναι ἡ θέσις μας. Σπένδομεν διὰ τοῦ βλεπομένου κόσμου εἰς κόσμον ἀόρατον καὶ ἀγνωστον. Εἰς αὐτὸν ὁ θάνατος θέλει ταχέως μᾶς εἰσάξῃν. Ἐν τῇ μεταξῷ, πᾶς νοῦς σκεπτικὸς πρέπει νὰ ᾖ ἀνήσυχώτατος νὰ μάθῃ τί περὶ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου κόσμου, ὅστις μετ' ὀλίγον θέλει εἰσθαι ἰδικὸς μας· τόσον τουλάχιστον, ὅσον ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἐμπορέσωμεν νὰ ἐτοιμασθῶμεν δι' αὐτόν. Πόθεν νὰ λάβωμεν τὴν εἰδησιν ταύτην; Ὅχι ἀπὸ τὰς ματαίας ἐφευρέσεις τοῦ ποιητοῦ, ὄχι ἀπὸ τὰς θεωρίας τοῦ φιλοσόφου, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ αἱ καλῆτερα εἶναι ἀμυδροὶ ἔτι ἀμφίβολοι. Πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ὁποίου βλέπει καθαρῶτατα τὸν πρὸς ἡμᾶς σκοτεινὸν αὐτὸν κόσμον. Πᾶσα βεβαία γνώσις τοῦ κόσμου ἐκείνου πρέπει νὰ ᾖ ἀποκάλυψις ἐξ Αὐτοῦ.

Ἄς εὐγνωμονῶμεν λοιπὸν ὅτι μᾶς ἐχάρισεν ὁ πανάγαθος τοιαύτην ἀποκάλυψιν· τὸ Εὐαγγέλιον ἐφώτισε ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν· ἀπ' αὐτοῦ μόνου ἐμποροῦμεν ν' ἀποκτήσωμεν γνώσεις, ἰκανὰς νὰ μᾶς σοφίσωσιν εἰς σωτηρίαν.

ΥΠΟΘΕΣ ὅτι περιδιαβάσεις μὲ τὸν νιόν σου τερπνὴν τινα καλοκαιρινὴν πρωίαν. Ὁραῖοι ἀγροὶ ἐξαπλώνονται πρὸ ὀφθαλμῶν σε· πετρῶν χαριέστατα κελαδήματα προσβάλλουσιν εἰς τὰ ὠτία σου· ἡ φύσις ὅλη προφέρει χαρμοσύνης φωνάς. Ἀναβαίνεις ὕψωμά τι, καὶ θεωρεῖς ὀλόγυρα τὰς πεποικιλμένας ὠραιότητος τῆς δημιουργίας, λόφους, κοιλάδας, ῥυακας, δάση, πρασίνοισ βοσκᾶς, καὶ βελάζοντα ποιμνια.—ἐμπορεῖς τότε νὰ μὴ διευθύνῃς τοῦ νιοῦ σου τὴν προσοχὴν εἰς τοιαῦτα κάλλη, καὶ νὰ μὴν ὀδηγήσῃς τὸ πνεῦμά του εἰς Ἐκεῖνον, ὅστις μόνον εἶπε, καὶ ἔλα ἔγιναν; Δὲν ἐμπορεῖς εὐκόλως εἰς τοιαύτην περίστασιν νὰ ἀνηψώσῃς

ως τὰ ἐπουράνια τοὺς στοχασμοὺς του; δὲν
 εἶσαι εὐαγγελίστας τὸ πνεῦμα του εἰς τοὺς
 ἀειθαλεῖς λειμῶνας καὶ τὰ ἡμεροῦντα ὕδατα,
 ὅπου ὑπάρχει ἀνάπαυσις γλυκεία διαπαντός·
 δὲν εἶσαι εὐαγγελίστας τὸν γινώσκοντα τὸν
 εὐμενῆ Ποιμένα, ὅστις ἐκεῖ προστατεύει τὸ ποίμνιόν τε,
 συναγων τὰ ἀρνία εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἔμ-
 δριζών αὐτὰ εἰς τοὺς κόλπους του; Ἡ γλῶσσα
 τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς δὲν εἶσαι εὐαγγε-
 λίστας τὸν ἄμβωνος τὴν εὐγλωττίαν;

ΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ.

Το 1760 Ἰρλανδός τις ναύτης, Βέκνερ ὀνο-
 μαζόμενος, ἐταξίδευεν ἀπὸ τὰς Ἀντικὰς Ἰνδίας
 εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔχων ὁμοῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ
 Οὐόλνιον. Ὁ παῖς οὗτος δὲν ἦτο παρὰ δωδε-
 καετῆς, καὶ ὅλη αὐτοῦ ἡ παιδεία συνίστατο εἰς
 ὀλίγας τινὰς περὶ ναυτικῆς γνώσεως. Εἶχεν ὁμοῦ
 μεγάλην σωματικὴν δύναμιν καὶ δραστηριότητα,
 ὡς καὶ παράδοξον εὐμάθειαν καὶ ἀγγίνοιαν· ἐξ
 ἀπαλῶν ὀνύχων ἐδείκνυε τοσαύτην τόλμην καὶ
 μεγαλοψυχίαν, ὥστε ὁ πλοίαρχος αὐτοῦ εἶπε
 ποτὲ, "Ἄν ἐξακολουθῆ ὁ παῖς οὗτος νὰ δεικνύῃ
 τὴν αὐτὴν γενναιοῦτητα καὶ χρηστὴν διαγωγὴν,
 δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι μετὰ τὸν καιρὸν θέλει λάβει
 θέσιν ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς μου." Τῶντι ἀπὸ
 κανένα κίνδυνον ποτὲ δὲν ὠκνοῦσε, καὶ εὐφραίν-
 νετο νὰ ἐκπληροῖ χρέη, τὰ ὅποια ἤθελεν κρίνειν
 τρομερὰ οἱ ὀμηλικῆς του.

Εἰς τὸ προειρημένον ταξίδιον, εἶχε μέσα τὸ
 καράβιον ὡς ἐπιβάτην Ἀγγλαμερικανὸν τινα
 πλοῦσιον μετὰ τῆς νηπίου θυγατρὸς του. Μίαν
 τῶν ἡμερῶν ἐφυγε τὸ καράβιον τοῦτο ἀπὸ τὴν
 τροχὸν αὐτοῦ, καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν πύρρον· ἐνῶ
 δ' ἐπειριγιγύριζεν ἐκεῖ, ἐπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.
 Ὁ γέρον Βέκνερ τὴν ἰδε πίπτουσαν, καὶ μετὰ
 ἀστραπῆς ταχύτητα ἐβυθίσθη εἰς τὰ κύματα
 διὰ νὰ τὴν σώσῃ. Εἰς ὀλίγας στιγμὰς, εἶχεν
 ἤδη πιάσει τὴν μικρὰν κόρην, ἔκρατῶν αὐτὴν
 μετὰ τὸν ἑνα βραχίονα, ἐπολεμοῦσε νὰ φθάσῃ τὸ
 καράβιον κολυμβῶν μετὰ τὸν ἄλλον· ἀλλ' ἐξαφνα
 ἰδε, μετὰ τρόμου, θαλάσσιον τινὰ λύκον ὀρμητι-
 κῶς ἐρχόμενον κατεπάνω του. Παρευθὺς ἐπε-
 καλέσθη βοήθειαν ὑψηλοφώνως. Οἱ ἐπιβάται
 καὶ ναῦται ἐφάνησαν ἀμέσως εἰς τὸ κατάστρωμα·
 ἀλλὰ μολοντί ἐφῆρουν ὅλοι μετὰ φόβου τὸν
 ἐσχατὸν κίνδυνον τοῦ θαρῶαλέου ναύτου, κανεῖς,
 ὁ ὅλον τοῦτο, δὲν ἐτόλμα νὰ υπάγῃ πρὸς βοή-
 θειαν αὐτοῦ. Ἠρξισαν ὁμοῦ γοργὴν πυροβό-
 λησιν κατὰ τοῦ ἰχθύος· πλὴν ἐκείνος, ἀδιαφορῶν
 περὶ τοῦ κρότου, ἐξηκολούθει ἔτι νὰ προβαίη,
 καὶ σχεδὸν ἦτο φθασμένος εἰς τὸ ποθοῦμενον.
 Τὴν φοικώδη καὶ ὀδυνηρὰν ταύτην στιγμὴν

ἡρωϊσμός καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ παιδίου ἐκίνη-
 σαν αὐτὸ νὰ πράξῃ ὅ,τι ἄνδρες ῥωμαλέοι δὲν
 εἶχαν θάρρος ν' ἀποτολήσωσιν. Ὁ νέος Βέ-
 κνερ, βλέπων τὸ ἄκρον τοῦ κινδύνου, εἰς τὸν
 ὁποῖον ὑπέκειτο ὁ πατήρ του, ἤρπαξε μάχαιραν
 ὀξύτατην, καὶ ἐβυθίσθη μετ' αὐτῆς εἰς τὴν θά-
 λασσαν. Ἦτο κολυμβητὴς ἀριστος, καθότι ὁ
 πατήρ αὐτοῦ τὸν εἶχε συναθίσειν εἰς τὰ ὕδατα,
 σχεδὸν εὐθύς ὅτε ἤρξισεν νὰ περιπατῆ. Ὑπῆγε
 λοιπὸν ὀπισθεν τοῦ θηριώδους ὀφθαλμοῦ, ἐβυθί-
 σθη ὑπὸ τὴν κοιλίαν του, καὶ ἔπειτα μετὰ ἴσην ἐπι-
 δεξιότητα, σταθερότητα, καὶ γενναιοῦτητα, ἐμ-
 πηξε τὴν μάχαιραν ὀλοκληρὸν εἰς τὸ ζῶον. Ἀ-
 γωνίων ἀπὸ τὸν πόνον ὁ ἀδηφάγος ἰχθύς, παρή-
 τησε τὸ πρῶτον αὐτοῦ θῆρευμα, καὶ ἔστρεψε μα-
 νιώδης κατὰ τοῦ νέου ἀνταγωνιστοῦ.

Θέαμα φοβερὸν παρεστάθη τὴν ὥραν εἰς τοὺς
 ἐπιβάτας καὶ ναύτας, οἵτινες ἔστεκαν ἀπὸ μέρι-
 ναν καὶ φοβήθησαν κυριευμένοι. Τὸ μειράκιον, ἀτρό-
 μητον εἰς τὴν ἀντιπαράταξιν τοιοῦτου παιδείας
 ἐχθροῦ, ἐξηκολούθει πρὸς καιρὸν τὸν ἄμισον
 ἀγῶνα. Ἐνῶ τὸ τέρας περιεστρέφετο διὰ ν'
 ἀρπάξῃ τὸ θῆρευμά του, ἐπέτυχεν ὁ παῖς νὰ
 ἐμπήξῃ δις καὶ τοῖς τὴν ῥομφαίαν εἰς τὸ σῶμα
 του· ἀλλὰ δὲν εἶχε δύναμιν ἀρκετὴν νὰ δώσῃ
 πληγὴν θανατηφόρον, καὶ ὁ νεανικὸς ἦρως
 ἠναγκάσθη μετ' ὀλίγον νὰ παραιτήσῃ τὸν ἀγῶ-
 να, καὶ νὰ κινήσῃ πρὸς τὸ καράβιον.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ ναῦται εἶχαν ῥίψει πολλὰ
 σχοινία εἰς τὸν πατέρα καὶ εἰς τὸν μεγαλοψυχον
 υἱὸν, καὶ τέλος, μετὰ τινα κόπον, ἐπέτυχεν ἕκα-
 στος αὐτῶν νὰ πιάσῃ ἓν. "Ὅλοι τῶρα οἱ τοῦ
 πλοίου ἐβάλθησαν εἰς τὸ νὰ σύρῳσιν αὐτοὺς
 ἐπάνω, καὶ ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς ἦσαν μετ' ὀλίγον
 ὑπὲρ τὸ ὕδωρ, κρεμασμένοι ἀπὸ τὰ σχοινία·—
 ἔλειπεν ὀλίγον νὰ ἐκβῶσιν ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

Ἀλλ' ὁ παρωργισμένος θαλάσσιος λύκος ἰδε
 τὸ κινήσιον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ ἐκφύγῃ.
 Κεντούμενος δὲ καὶ ἀπὸ τῆς φύσεως αὐτοῦ τὴν
 ἀγριότητα, καὶ ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν πάθος τῆς ἐκδι-
 κήσεως, συνήγαγε τῶρα ὅλας τὰς δυνάμεις,
 ἐπήδησεν ὀρμητικώτατα, καὶ ἤρπαξε τὸ ἀτιχῆς
 παιδίον ἀναμέσον εἰς τοὺς κραταιοὺς ὀδόντας
 του· κατέσχευε δ' αὐτὸ εἰς δύο μέρη, καὶ κατέ-
 φραγε πάραυτα τὸ ἓν. Εἰς τοιοῦτο καταπλη-
 κτικὸν θέαμα ἐκτραύλασαν ἀκουσίως οἱ θεαταὶ
 ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς φοικῆς, καὶ ἀπέμειναν
 ὡς ἀπολιθωμένοι, ὅλος περιλυποὶ καὶ ἐκστατικοί.
 Ἐπειτα ἐβοήθησαν τὸν πατέρα, ὅστις ἐφθασε
 σῶος εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τὴν μικρὰν κόρην, τὴν
 αἰτίαν τῆς τόσον ἐπωδύνου συμφορᾶς.

Τοιοῦτο τέλος, φοβερώτατον ἐνταυτῇ καὶ γεν-
 ναιοτάτον, ἔλαβεν ὁ Οὐόλνιος Βέκνερ. Ἦτο
 μὲν σύντομος ἡ ζωὴ του, ἀλλ' ἀφῆκεν εἰς τὰ

χρονικὰ τοῦ κόσμου εὐγενῆς καὶ ἀξιοθαύμαστον
 παράδειγμα νίκης ἀγάπης καὶ ἀτρόμητου ἡρω-
 ῖσμου.

ΑΙ ΩΡΑΙΑΙ ΤΗΣ ΚΙΡΚΑΣΣΙΑΣ.

Οἱ Κιρκασσοὶ φημίζονται διὰ τὴν εὐμορφίαν
 των· λέγεται ὅτι δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον
 ἄνθρωποι ὠραιότεροι, ἢ νὰ εἶπω καλῆτερα, οἱ
 Κιρκασσοὶ καὶ οἱ Γεωργιανοὶ ὑπερέχουν ὅλα τὰ
 λοιπὰ ἔθνη ὡς πρὸς κάλλη σωματικά. Ἀγο-
 ράζουν δὲ τὰς συμβίας, καὶ πωλοῦν τὰς θυγα-
 τῆρας των. "Οἱ Κιρκασσοὶ," λέγει τις, "θεω-
 ροῦν τὴν ἐλευθερίαν ὡς τὸ πρῶτιστον ἀγαθόν,
 καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἀποφασίζουσιν νὰ πωλῶσι τὰ
 τέκνα των! Ὁ πατήρ πωλεῖ τὴν θυγατέρα, ὁ
 ἀδελφὸς τὴν ὄρφανην ἀδελφὴν, καὶ ὁ ἀνὴρ τὴν
 μοιχαλίδα σύζυγον. Τοῦτο εἶναι παράδοξον,
 ἀλλ' ἔτι παραδοξότερον τὸ ἐπόμενον. Πολλά-
 κισ ἡ μόνη ἐπιθυμία τῆς ὠραίας Κιρκασσῆς
 εἶναι νὰ πωληθῆ, διότι ἐλπίζει οὕτω νὰ λάβῃ
 θέσιν εἰς Τουρκικὸν ἢ Περσικὸν τι χαρέμιον,
 ὅπου εὐκολώτερον καὶ ἀφθονώτερον ἀπολαμβά-
 νει πᾶν εἶδος ἀγαθοῦ παρὰ εἰς τὴν πτωχὴν
 Κιρκασσίαν. Συμβαίνει ὅχι σπανίως ἀπελευ-
 θεροῦμεναι αἱ γυναῖκες αὐταὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν
 εἰς τὴν πατρίδα των. Διηγούμεναι δὲ τὰς εὐ-
 φροσύνας τῶν ἡδυπαθῶν φυλακῶν, ὅπου ἐξώ-
 δευσαν τὴν νεότητά, καὶ ἐπιδεικνύουσαι τὰ χα-
 ρίσματα, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπιστρέφουσιν, ἐξάπτει
 τὴν ἐπιθυμίαν πολλῶν, καὶ τὰς κάμνουν ἐπιμό-
 νως νὰ ζητῶσι τὴν θυσίαν τῆς ἐλευθερίας των,
 καὶ ἀσμένως νὰ ἐμβαίωσιν εἰς τὸ πλοῖον, τὸ
 ἀπομακρύνον αὐτὰς ἰσως διὰ πάντα ἀπὸ τοῦ
 συγγενῆ καὶ φίλου των." Προέρχεται ὁμοῦ
 καὶ τι καλὸν ἀπὸ τὴν βάρβαρον ταύτην συνή-
 θειαν· ἐπειδὴ καὶ Τοῦρκοι καὶ Πέρσαι εἶναι
 πολὺ πλέον πολιτισμένοι παρὰ τοὺς Κιρκασσῆς
 καὶ Γεωργιανούς, αἱ γυναῖκες, αἱ μετὰ πολυχρό-
 νιον διατριβὴν εἰς τὴν Τουρκίαν ἢ Περσίαν
 ἐπαναστρέφουσαι εἰς τὰ ἴδια, εἰσάγουσιν βελτιώσεις,
 καὶ μεταδίδουσιν γνώσεις τινὰς εἰς τοὺς συμπα-
 τριώτας αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐμποδίζουσιν οὕτω ἀπὸ
 παντελεῖ βαρβαρότητας.

Ὁ ΣΥΛΟΚΟΠΟΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ.—Εἰς τὰς Ἡ-
 νωμένες Πολιτείας βλέπει τις ἐνίοτε ἄνδρας με-
 τὰ πλέον ἐκτεταμένας γνώσεις καὶ εἰς τὰ πλέον
 ὑψηλὰ ὑπουργήματα, οἵτινες ἐπέρασαν τὴν παι-
 δικὴν καὶ νεανικὴν αὐτῶν ἡλικίαν εἰς πτωχὴν
 τινα καλύβην καὶ εἰς τὸ πλέον ταπεινὸν ἐπιτή-
 δευμα. Ὁ κύριος Ewing, Ἀμερικανὸς γερου-
 σιαστὴς ἐπιφανέστατος, ἐγεννήθη πάμπτωχος,
 καὶ εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητός του κατεγίνετο
 ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς τὸ νὰ σχίξῃ ξύλα· ὦν δὲ
 πολὺ εὐφροστος, ἐφημίζετο ὡς ἀριστος ξυλο-
 σχίστης. Φθάσας εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν,
 ἐπεθύμησε νὰ σπουδάσῃ, καὶ ὑπῆγεν εἰς ἐκπαι-
 δευτικὸν τι κατάστημα. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχεν
 ἀρκετὰ χρήματα, ἐξώδευε μέρος τοῦ καιροῦ εἰς
 τὴν παλαιὰν του τέχνην, σχίζων ξύλα διὰ τοὺς
 συμμαθητὰς αὐτοῦ. Τὰς διακοπὰς περιήρχε-
 το μετὰ τὴν ἀξίνην εἰς τοὺς ὠμούς, καὶ, ἀφοῦ ἀνε-
 πλήρουσε τὸ πουργίον του, ὑπέστρεψε πάλιν εἰς
 τὸ γυμνάσιον. Ἐσπούδασε τέλος τὰ νομικά,
 καὶ τῶρα εἶναι εἰς τῶν ἐπισημοτέρων πολιτικῶν
 τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, εἰς τὴν ὁποίαν πάντοτε κηρύτ-
 τεταὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί, ἄς ἦναι τὸ
 μέσον τῆς διορθώσεως τῶν ἐλαττωμάτων μας·
 ἡ ἐκκλησία, λέγω, ἡ ὁποία εἰκονίζει τὴν παλαιὰν
 Κιβωτὸν, ἄς ἦναι ἡ σωτηρία μας· ἀλλ' ἄς ἐξεύ-
 ρωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει τι περισσότερον ἀπὸ
 τὴν Κιβωτὸν, καθότι εἰς ἐκείνην τὴν Κιβωτὸν
 ἐμβῆκαν ἀφ' ὅλα τὰ γένη τῶν ζῶων μετὰ σκοπὸν
 νὰ σωθῶσι μόνον ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν, καὶ
 ὄχι νὰ διορθωθῶσι· διὸ καὶ ὁ λέων, λέων ἐμβῆ-
 κε, καὶ λέων ἐκβῆκε· ὁ λύκος, λύκος ἐμβῆκε, καὶ
 λύκος ἐκβῆκε· ὁ ὄφις, ὄφις ἐμβῆκε, καὶ ὄφις
 ἐκβῆκε· ὁ Χριστιανὸς ὁμοῦ λέων ἐμβαίνει εἰς
 τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὴν καρδίαν, καὶ πρόβατον
 ἐμβαίνει· λύκος ἐμβαίνει, καὶ ἀρνίον ἐμβαίνει·
 ὄφις ἐμβαίνει, καὶ περιστέρα ἐμβαίνει· καθαροὶ
 πάντοτε πρέπει νὰ ἐμβαίνομεν ἀπὸ τὸν ναὸν
 τοῦ Θεοῦ, καὶ καθαροὶ νὰ διαμένωμεν ἀπὸ πᾶσαν
 πονηρίαν, ἀπὸ ἀρπαγῆν, ἀδικίαν, φθόνον, μνη-
 σικακίαν, ἀχαριστίαν, ἐπιβουλήν, καὶ ἀπὸ πᾶν
 ἄλλο πάθος· καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐὰν κάμνωμεν,
 θέλομεν ζῆσαι εὐδαιμόνως εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγ-
 γελίας, εἰς τὴν ὁποίαν σὺν Θεῷ ἐφθάσαμεν, καὶ
 θέλομεν ἀζιωθῆναι καὶ τὸ αἰώνιον φῶς τῆς οὐρανικῆς
 βασιλείας, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς
 αἰῶνας. Ἀμήν.—ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΚΑΣΤΟΡΧΗΣ.

Ο ΑΡΧΑΡΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ ΑΡΙΘ. 8.

Εἰς τοῦ Λαυρίου τὸν θαυμαστὸν λύκρον, πε-
 ριπετὰ ἡ φλόξ, ὡς πτηνὸν φυλακωμένον, ἀπὸ ἓν
 εἰς ἄλλο σύρμα τοῦ κλωβίου τῆς, ἀνοιγμά τι

ζητοῦσα, ὅθεν νὰ ἐκφύγη, ἀλλὰ ματαίως. Πλὴν, ἂν καὶ οὕτω περιορίζεται ἡ τῆς φλογὸς θερμοῦτης, τὸ φῶς ὅμως αὐτῆς εὐκόλως διέρχεται· καὶ εἰς τὸ φῶς τοῦτο θέλω τώρα νὰ διευθύνω τὴν προσοχὴν σου.

Πρῶτον πάντων, ἄς σὲ ἐξηγήσω τί πυράκτωσις, καὶ τί ἔμπρησις.

Ἴδου λύχνος κασιτέρινος μὲ βαμβακερὰν θρυαλλίδα· τὸν γεμίζω ὄχι ἀπὸ ἐλαιον, ἀλλ' ἀπὸ οἰνόπνευμα, διότι ἡ φλόξ αὐτοῦ εἶναι ἀρμολιωτέρα διὰ τὰ ὁποῖα τώρα μέλλω νὰ κάμω πειράματα. Τὸν ἀνάπτω, καὶ βλέπεις ὅτι ἀναδίδει ὠχρὰν φλόγα· κλείσθε τὰ παράθυρα, καὶ προσπάθησε νὰ ἀναγνώσῃς διὰ τοῦ φωτὸς αὐτῆς· παραπολύ δυσκολεύεται ἡ φλόξ τοῦ οἰνοπνεύματος, ἀνομοία τῆς τοῦ ἐλαίου ἢ τοῦ κηροῦ, παρέχει φῶς ὀλιγώτατον. Μὴ στοχασθῆς ὅμως, ὅτι δὲν εἶναι καὶ θερμὴ· εἶναι μάλιστα θερμοτάτη. Ἐχω ἐδῶ κομμάτιον πηλίνου καπνοσύριγγος, τὴν ὁποίαν ἐλέπτυνα καταπολλὰ εἰς τὸ ἄκρον, ὥστε ἡ μύτη αὐτῆς ἀπέμεινε ὡς ἡ τῆς καρφοβελόνης. Τὴν λεπτήν ταύτην πηλίνον ἄκραν βάλλω εἰς τὴν ὠχρὰν φλόγα τοῦ οἰνοπνεύματος· κύτταξε, παρευθὺς κοκκινίζει ἀπὸ τὴν θερμοτήτα· τώρα δὲ καὶ ἀναδίδει λαμπρόν τι φῶς.

Τοῦτο εἶναι ἀπλοῦν παράδειγμα πυράκτωσις· ἡ λέξις αὕτη φανερόν τι ἰδιότητα τινῶν σωμάτων νὰ ἀναδίδωσι φῶς, ὅταν θερμοανθῶσι παραπολύ. Ὁ πηλὸς ἔχει τὴν παράδοξον ταύτην ἰδιότητα· ἐνθυμοῦ δὲ τὸ περιεργον τοῦτο, ὅτι διὰ τῆς πυρακτώσεως δὲν μεταβάλλεται ποσῶς ἡ φύσις αὐτοῦ.

Ἴδου καὶ τινὰ ὠραῖα καὶ ὑαλιστερά σιδήρου ῥινίσματα· τὰ θέτω εἰς τὸ κενὸν τοῦτο κασιτέρινον πιπερεῖον, ἐπιβάλλω τὸ τρυπητὸν σκέπασμα, καὶ τώρα πάσσω αὐτὰ εἰς τὴν φλόγα τοῦ οἰνοπνεύματος. Κύτταξε λαμπροὺς σπινθήρας, πλῆθος αὐτῶν, —ἀπαράλλακτα ὡς πυροτέχνημα. Ἦδὲν προέρχονται; Ἀπὸ τὸν καιόμενον σίδηρον· τοῦτο λοιπὸν εἶναι παράδειγμα ἔμπρησις, ἢ καύσεως.

Ἦπασε τινὰ τῶν κεκαυμένων τούτων ῥινισμάτων, καὶ παρατήρησέ τα· εἶναι μαῦρα ἢ εὐθραυστα· τὰ πιέζω μὲ τὴν μάχαιραν, καὶ ἰδοὺ θρύπτονται. Ἐπαθαν λοιπὸν μεταβολὴν διὰ τῆς ἔμπρησις· ὁ χημικὸς ἤθελεν εἰπεῖν, ὅτι δὲν εἶναι πλέον καθαρὸς σίδηρος, ἀλλὰ σίδηρος μιγμένος μὲ ὀξυγόνον.

Ἐπετα λοιπὸν, ὅτι ἡ μὲν πυράκτωσις δὲν ἀλλοιώνει τὴν φύσιν τινῶν οὐσιῶν, ἡ δὲ ἔμπρησις τὴν ἀλλοιώνει πάντοτε. Κύτταξε τὸν κηρὸν τοῦτον· δὲν μεταβάλλεται ἡ φύσις αὐτοῦ δι' ἔμπρησις; Βεβαίωτατα· ὁ καιόμενος κηρὸς με-

τατρέπεται εἰς ἀεράτους ἄερα ἢ εἰς ὕδωρ! Ναι, ἀερία καὶ νερὸν σχηματίζονται ὑπο τῆς φλογὸς· περὶ τούτου θέλω πραγματευθῆν πλαῦτερον ἀκολουθῶς· τώρα περιορίζομαι εἰς τὸ ἐξῆς πείραμα.

Ἴδου ὑάλινον ποτήριον μέγιστον, διόλου στεγνὸν, καθαρίον, καὶ ψυχρὸν. Τὸ κρατῶ ὑπερῶν τῆς φλογὸς τοῦ κηροῦ δι' ὀλίγας σιγμάς· κύτταξε, τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου νοτίζεται καὶ ὑγραίνει. Διὰ τί; Διότι τὸ νερὸν, τὸ ἐκ τῆς ἔμπρησεως τοῦ κηροῦ, ὑψοῦται εἰς κατάστασιν θερμοῦ ἀτμοῦ· ὅταν δὲ κρατῶ τὸ ψυχρὸν ποτήριον ἐπάνωθεν τῆς φλογὸς, ὁ ἀτμὸς συμπυκνοῦται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καὶ σχηματίζει σταλαγμοὺς ὕδατος.

Θέλω τώρα κάμειν ἐν ἡ δύο ἀπλὰ πειράματα, διὰ νὰ σὲ δείξω ὅτι τὸ φῶς τῶν φλογῶν κρέμεται ἀπὸ στερεὰν ὕλην, ἐνυπάρχουσαν εἰς τὸ ἔμπρησιμον ἢ καύσιμον σῶμα. Κρατῶ μίαν σιγμά τὸ λευκὸν τοῦτο φαφούρινον πινακίον ἐπάνωθεν τῆς φλογὸς τοῦ ἐξ οἰνοπιεύματος λύχνου· κύτταξε, δὲν ἀπομένει οὔτε καπνὸς, οὔτε ἀσβόλη ἐπ' αὐτοῦ· τώρα τὸ βαστῶ ὁμοιοτρόπως ἐπάνωθεν τῆς φλογὸς τοῦ κηροῦ, καὶ ἰδὲ, παρευθὺς φαίνεται εἰς αὐτὸ στρογγύλον στύμμα καπνοῦ ἢ ἀσβόλης.

Ὁ καπνὸς οὗτος ἢ ἡ ἀσβόλη εἶναι ἀνθραξ· εἶναι στερεὰ ὕλη, καὶ διὰ τοῦτο προξενεῖ τὸ ἀπὸ τὴν φλόγα τοῦ κηροῦ φῶς· ὁ μὲν κηρὸς περιέχει πλέον παρὰ ὀγδοήκοντα ἑκατοστημόρια ἀνθρακος, τὸ δὲ οἰνόπνευμα περίπου τὸ ἡμισυ. Ἄς κοπανίσω ἐν κομμάτιον ἀνθρακος, ὥστε νὰ κάμω αὐτὸ λεπτότατον· τώρα σκορπίζω ὀλίγον ἀπ' αὐτὴν τὴν κόμην εἰς τὴν φλόγα τοῦ οἰνοπνεύματος· ἰδὲ, πῶς τὸ φῶς αὐξάνεται ἀμέσως! πλησιάζει ὀπωσοῦν εἰς τὸ φῶς τῆς κηρίνου φλογὸς.

Ἡ φλόξ τοῦ οἰνοπνεύματος εἶναι τόσον ἀσθενῆς καὶ ὠχρὰ, πρῶτον μὲν, διότι, ὡς σὲ εἶπα, τὸ οἰνόπνευμα περιέχει ὀλιγώτερον ἀνθρακα, ἢ δεύτερον διότι καὶ ὁ ἀνθραξ αὐτὸς καίεται ὄλος αἰφνιδιώτατα καὶ ἐντελέστατα· δὲν διαδέδεται μέσα εἰς τὴν φλόγα εἰς στερεὰν πεπυρακτωμένην κατάστασιν πρὸ τῆς καύσεως ἢ ἔμπρησεως του.

Κύτταξε τὸ κάτω μέρος τῆς φλογὸς τοῦ κηροῦ, τὸ πλησιέστερον εἰς τὸ καυκίον, ὅπου πρῶτον συναπαντᾶται ἡ φλόξ μὲ τὸν ἀέρα, τὸν ὀρμῶντα εἰς διατήρησιν αὐτῆς. Ἴδὲ πόσον γαλανὴ φαίνεται, σχεδὸν ὡς ἡ τοῦ οἰνοπνεύματος, διότι ἐκεῖ ὄλος ὁ ἀνθραξ καίεται δραστηρίως· οὐδὲν αὐτοῦ μέρος διαδίδεται εἰς πεπυρακτωμένην κατάστασιν.

Βάλλω τὴν ἄκραν λεπτῆς βελόνης τοῦ πλεξι-

ματος εἰς τὸ γαλανὸν μέρος τῆς φλογὸς, —ἰδοὺ, δὲν μαυρίζεται ἀπὸ ἀσβόλην, —οὔτε θέλει μαυρισθῆν, εἰάν τὴν βαστάξω ὀλίγον ὑψηλότερα· θέλω τώρα τὴν βάλλειν εἰς τὸ κέντρον τοῦ φωτὸς, ὅπου διαδίδεται πλησμονὴ ἀνθρακος πεπυρακτωμένου· καὶ ἰδὲ πῶς καθίζει ἐπ' αὐτῆς ἡ ἀσβόλη. Ἀποσφογγίζω ταύτην, καὶ τώρα κρατῶ τὴν ἄκραν τῆς βελόνης ἐπάνωθεν τοῦ ἄκρου τῆς φλογὸς· ἀλλ' ἀσβόλη δὲν συνάγεται οὐδόλως ἐπ' αὐτῆς, διότι ἐκεῖ πάλιν εἶναι κεκαυμένος ὄλος ὁ ἀνθραξ.

Ἐάν λοιπὸν ἐκαίετο αἰφνιδίως καὶ ἐντελῶς ὄλος ὁ ἀνθραξ τοῦ κηροῦ, χωρὶς πρῶτον νὰ ὑποφέρῃ πυράκτωσιν, ἤθελε παράγασθαι ὀλιγώτατον φῶς· τοῦτο δ' ἐμποροῦμεν νὰ τὸ κατορθώσωμεν καὶ νὰ ὀλιγοστεύσωμεν τὸ φῶς, δίδοντες εἰς τὴν φλόγα μίαν πλησμονὴν ἀέρος.

Ἴδου κομμάτιον καπνοσύριγγος, ἐξ δακτύλης μακρῆς, μὲ τρύπαν μικροτάτην· τὸ κρατῶ ὀριζοντιῶς, οὕτω, μέσα εἰς τὴν φλόγα τοῦ κηροῦ, πλησιέστατα τῆς θρυαλλίδος· τώρα φυσῶ ἐλαφρὰ διὰ τῆς σύριγγος εἰς τὴν φλόγα, βλέπεις δὲ ὅτι ἡ φλόξ κλίνει καὶ λαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τῆς σύριγγος, ἢτοι, ὀριζόντιον, ἐνῆ συγχρόνως γίνεται γαλανή, ἐπειδὴ ὄλος, ἢ σχεδὸν ὄλος, ὁ στερεὸς αὐτῆς ἀνθραξ καίεται αἰφνιδίως καὶ ἐντελῶς ὑπὸ τῆς ἀφθονίας τοῦ ἀέρος.

Τοιαῦτα λοιπὸν εἶναι ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς χημικῆς φιλοσοφίας ἐφευρέματος οὕτω ἀπλοῦ, ὡς ἡ ἀπὸ κηρὸν κατεσκευασμένη λαμπάς! Ἐνθυμοῦ δὲ, φίλε ἀναγνώστα, ὅτι παριστάνω ἀπλοῦστάτα μόνον πειράματα, ὁποῖα εὐκόλως δύναται καθεὶς νὰ ἐπαναλάβῃ χωρὶς δαπάνην, καὶ χωρὶς τακτικὰ ἐργαλεῖα. Σκοπὸς μου εἶναι νὰ σὲ δώσω μικρὰν τινὰ ιδέαν τῆς πλέον θεληκτικῆς ὄλων τῶν ἐπιστημῶν, τῆς πειραματικῆς χημείας, ἢ ἀρχῆ τῆς ὁποίας, κατὰ τὸν ἀθάνατον Δαυείον, εἶναι ΤΕΡΨΙΣ, ἢ πρόοδος ΓΝΩΣΙΣ, καὶ τὰ τέλη ΑΛΗΘΕΙΑ καὶ ΟΦΕΛΟΣ.

Ποῶς δὲν χαίρονται τὴν ζωὴν ὅσοι δὲν ἔχον τι νὰ πράττωσιν· οἱ τοιοῦτοι μάλιστα εἶναι μέγα βάρος αὐτοῖς εἰς ἑαυτούς. Μόνον οἱ δραστήριοι ἀληθῶς νοστιμεύονται τὴν ζωὴν. Ὅποιος τίποτε δὲν ἐργάζεται, τίποτε δὲν χαίρεται. Εἰς τοὺς ἀργοὺς ἀνεσις καὶ ψυχαγωγία εἶναι λέξεις ἀσήμαντοι. Ἡ ἐργασία καθιστάνει τερπνὴν τὴν ἀνάπαυσιν, καὶ γλυκὴν καὶ ἀτάραχον τὸν ὕπνον. Μάρτυρες τῆς ἀληθείας τοῦ λόγου μὲ, ὅσοι, πολυάσχολον καὶ ἀφέλμιον στάδιον διατρέξαντες, σὺνόνται καταμόνας διὰ νὰ χαρῶσιν τὴν ζωὴν· δὲν εἶναι ἀληθεῖς ὅτι πολλὰ γρήγορα τὴν βαρύνονται;

ΠΟΤΕ ΕΙΝΑΙ ΤΙΣ ΑΡΚΕΤΑ ΠΛΟΥΣΙΟΣ;

ΟΤΕ ἡμῖν παιδάριον, γηραλέος τις ἔλαβε τὸν κόπον νὰ μὲ διδάξῃ ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ κόσμου. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνθυμοῦμαι, ἐπρόβαλεν εἰς ἐμὲ τὴν ἀκολουθοῦν ἐρώτησιν, Πότε εἶναι τις ἄρκετὰ πλούσιος; Ὅταν ἔχη μίαν χιλιάδα φλωρία, ἀπεκρίθην ἐγώ. Ὅχι, εἶπεν ἐκεῖνος. — Δύο χιλιάδας; — Ὅχι. — Δέκα χιλιάδας; — Ὅχι. — Εἴκοσι χιλιάδας; — Ὅχι. — Δοιοπὸν, Ἐκατὸν χιλιάδας, εἶπα ἐγώ, βέβαιος ὅτι ἤθελ' ἀκούσειν, Ναι. Ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν ἀπεκρίθη, Ὅχι, τὸν εἶπα ὅτι δὲν ἠμπόρουν νὰ τὸ εὐρῶ, καὶ τὸν ἐπαρκαλέσα νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ. Τότε εἶπε μὲ πολλὴν σοβαρότητα, Ὅταν ἔχη ὀλίγον τι περισσώτερον ἀπ' ὅσον ἔχει,

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ο ΣΟΛΟΜΩΝ, υἱὸς Δαβὶδ καὶ Βηρσαβεε, ἐγεννήθη ἀπὸ κτίσεως κόσμου 2971, πρὸ Χριστοῦ 1033. Ὁ Κύριος ἠγάπησεν αὐτὸν, καὶ ἀπέστειλε τὸν προφήτην Νάθαν νὰ καλέσῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰεδεδι, τουτέστιν, Ἠγαπημένον ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ἀνεγράφη δὲ ἀναλόγως τῶν μεγάλων σκοπῶν, διὰ τοὺς ὁποίους εἶχε διορίσειν αὐτὸν ὁ Θεός· καὶ ὅτε, ζῶντος ἀκόμη τοῦ Δαβὶδ, ἐξήτησεν ὁ Ἀδωνίας ν' ἀρπάσῃ τὸν θρόνον, ὁ Σολομὸν ἐχρίσθη βασιλεὺς, καὶ ἀνηγορεύθη μετὰ τῶν ἀνευφημήσεων τοῦ λαοῦ. Μέλλον ὁ πατὴρ αὐτοῦ ν' ἀποθάνῃ, τὸν ἐπρότρεψεν εἰς πίστιν ἀκριβῆ ἢ εἰλικρινῆ πρὸς Θεὸν εὐσεβειαν· καὶ τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἰωάβ καὶ Σεμὲϊ, ν' ἀνταμείψῃ δὲ τὸν Βερζελλί, ὅστις εἶχε συνδράμειν αὐτὸν ἐν καιρῷ τῆς θλίψεώς τε. Τὸν ἐνεχείρισε δὲ σχέδια πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, μετὰ πολλῶν κανονισμῶν πολιτικῶν καὶ ἱερῶν· καὶ εἰς μεγάλην τινὰ συνέλευσιν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν μεγιστάνων παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ χρυσίον, τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς πολυτίμους ὕλας, τὰ ὁποῖα εἶχαν συναθροισθῆν διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, καὶ παρεκίνησεν ὄλους τοὺς παρευρισκομένους νὰ προσφέρῃ καθεὶς τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὸν Κύριον.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐγένεν ὁ Σολομὸν πληρεξούσιος ἀρχὸν τοῦ βασιλείου. Πρῶτον αὐτοῦ ἔργον σημαντικὸν ἦτον ἡ θανάτωσις τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀδωνίου, ὅστις εἶχε μηχανορραφήσειν διὰ νὰ λάβῃ τὸν θρόνον. Ἐξώρισε δὲ καὶ τὸν ἀρχιερεῖα Ἀβιάθαρ, ὅστις εἶχε μεθέξῃ τῆς συνωμοσίας τοῦ Ἀδωνίου, καὶ ἐθανάτωσε τὸν Ἰωάβ.

Στερεωθείς ἐπὶ τοῦ θρόνου, συνεμάχησε μὲ τὸν Φαραὼ βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα του, τῆς ὁποίας καὶ ὠκο-

δόμησε παλάτιον, μετὰ τὴν τελείωσιν τοῦ ναοῦ. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νομίζουσι ὅτι συνέγραψε τὸ Ἰουδαίον, τὸ ὁποῖον εἶναι εἶδος ἐπιθαλαμίου, καὶ προσέτι Ψαλμὸν μδ'. Κατὰ τὴν Γραφὴν ἡ θυγάτηρ Φαραὼ συνέβαλε νὰ διαστρέψῃ τὸν Σολομῶντα πρὸς εἰδωλολατρείαν. Γ'. Βασ. ιά. 1, 2. Νεεμ. ιγ'. 26.

Ἀφοῦ ἐπέσπευσε εἰς τὸν Κύριον χίλια ὀλοκαντώματα εἰς Γαβαὼν, τὸν ἐφάνη ὁ Θεὸς κατ' ὄναρ, καὶ εἶπε, 'Ζήτησέ μου, ὅτι ἐπιθυμῶ.' Ὁ Σολομῶν παρεκάλεσε νὰ τὸν δοθῇ σοφία καὶ συνετή καρδιά, καὶ ἄλλαι ἀρεταὶ ἀναγκαῖαι διὰ τὴν κυβέρνησιν τοῦ λαοῦ του. Ὁ Κύριος, εὐαρεστηθεὶς μετὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, ἐχάρισεν αὐτὸ ἐξ ὀλοκλήρου.

Μετ' ὀλίγον ἐδοκιμάσθη κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον ἡ σοφία του. Ἄπο πόρται παρεστάθησαν ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία εἶπε, 'Κυριέ μου, ἐγὼ καὶ ἡ γυνὴ αὕτη ἐκατοικοῦσαμεν εἰς ἓνα οἶκον· ἐγέννησα δ' ἐγὼ παιδίον, καὶ αὕτη ὁμοίως ἐγέννησε παιδίον μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Μόναι ἡμεῖθα εἰς τὸν οἶκον· κάνεις δὲν ἦτο μαζὴ μας. Καὶ τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ υἱὸς ἀπέθανε τὴν νύκτα, διότι τὸν ἐπλάκωσεν αὕτη δ' ἐσηκώθη τὸ μεσονύκτιον, ἐνῶ ἐγὼ ἐκοιμώμην, καὶ ἐπῆρε τὸν υἱὸν μου ἀπὸ τῆς ἀγκάλας μου, καὶ τὸν ἐκοίμισεν εἰς τὸν κόλπον τῆς, τὸν υἱὸν τῆς δὲ τὸν νεκρὸν ἐκοίμισεν εἰς τὸν κόλπον μου. Καὶ ἐξύπνησα νὰ βυζάσω τὸν υἱὸν μου, καὶ ἦτο νεκρὸς· καὶ ἰδοὺ, τὸν ἐπαρτήρησα τὸ πρωῒ, καὶ ἰδοὺ, δὲν ἦτον ὁ υἱὸς μου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησα. Ἄλλ' ἡ γυνὴ ἡ ἄλλη εἶπεν, Οὐχί, ἀλλ' ὁ ζῶν εἶναι ὁ υἱὸς μου, καὶ ὁ νεκρὸς εἶναι ἰδικός σου.'

Εἰς ἄλλειψιν πάσης ἄλλης ἀποδείξεως, μετεχειρίσθη ὁ Σολομῶν τὸ ἀκόλουθον τέχνημα διὰ νὰ εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐπρόσταξε νὰ διχοτομηθῇ τὸ ζωντανὸν βρέφος, καὶ νὰ δοθῇ εἰς ἐκάστην τὸ ἡμισυ. Εἰς τοῦτο ἡ μὲν ψευδώνυμος μήτηρ ποσῶς δὲν ἠραντιώθη, λέγουσα, 'Μῆτε ἰδικόν μου, μῆτε ἰδικόν τῆς ἄς ἦναι,

χωρίσετε το' τῆς ἀληθοῦς ὁμῶς μητρὸς τὰ σπλάγχνα ἐταράχθησαν ἐντὸς τῆς, καὶ τὴν ἔκαμαν εὐθύς νὰ ἐκφωνήσῃ, 'Ὁ κύριέ μου, δότε εἰς αὐτὴν τὸ παιδίον, καὶ μὴ τὸ θανατώσετε' προτιμῶσα φυσικὰ νὰ ζῇ εἰς ξένας χεῖρας παρά νὰ θυσιασθῇ τὸ βρέφος τῆς. Ἄλλ' ἡ φιλόστοργος αὐτῆς μέριμνα ἤτο τρανὴ τῆς ἀληθείας ἀπόδειξις, καὶ παρευθὺς διέταξεν ὁ βασιλεὺς νὰ τὴν δοθῇ τὸ τέκνον.

Ἐπεκρατοῦσε δὲ εἰρήρη βαθυτάτη κατ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐπικράτειαν· ὁ Ἰουδαῖος καὶ ὁ Ἰσραηλῆζων ἀσφαλεῖς· καὶ οἱ τῶν περικύριων ἡγεμόνες ἦσαν ὑποτελεῖς ἢ σύμμαχοι τοῦ Σολομῶντος. Ἐξουσίαζεν ὅλας τὰς χώρας καὶ τὰ βασιλεία ἀπὸ τὸν Εὐφράτην εἰς τὸν Νεῖλον, καὶ ἡ κυριαρχία του ἐκτείνετο ἕως καὶ ἐπέκεινα τοῦ Εὐφράτου. Εἶχε πλῆθος ἵππων καὶ πολεμικῶν ἀμαξῶν. Ὑπερέβη τοὺς Ἀσιανούς καὶ Αἰγυπτίους εἰς σοφίαν καὶ φρόνησιν· ἦτον ὁ σοφώτατος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ ὑπόληψις αὐτοῦ ἐξηπλώθη εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Συνέγραψεν, ἢ συνήθροισε, τρισχιλίας παροιμίας καὶ χίλια πέντε ἄσματα. Ἐγνώριζε τὴν φύσιν βοτανῶν καὶ δένδρων, ἀπὸ τῆς κέδρου τοῦ Λιβάνου μέχρι τῆς ὑσσώπου τῆς ἐκπορευομένης διὰ τοῦ τοίχου· καὶ ἐλάλησε περὶ τῶν κτηνῶν, καὶ περὶ τῶν πετεινῶν, καὶ περὶ τῶν ἑρπετῶν, καὶ περὶ τῶν ἰχθύων. Πανταχόθεν συνεδραμαν ἄλλογενεῖς ν' ἀκούσωσι τὴν σοφίαν του, καὶ πρέσβεις ἀπὸ τοὺς πλέον ἀποικισμένους ἡγεμόνας. Ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἀργυρὸς ἐγίναν τόσον κοινὰ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅσον αἱ πέτραι εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ αἱ κέδροι τόσον ἀφθονοὶ, ὅσον αἱ συκαμινεαὶ εἰς τὰς κοιλάδας.

Χιράμ, ὁ βασιλεὺς Τύρου, ἔστειλε πρέσβεις νὰ συγχαρῶσιν αὐτὸν ὅτε ἀνέβη ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἀκολούθως τὸν ἐβοήθησε νὰ οἰκοδομηθῇ ναὸν εἰς τὸν Κύριον, ὅστις ἐτελειώθη εἰς ἑπτὰ χρόνους. Εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἔργον ἐνησχολοῦντο 70,000 προσήλυτοι, ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Χαναταίων, ὡς ἀχθοφόροι· 80,000 λιθοτόμοι· καὶ 3600 ἐπιστάται τῶν ἔργων· ἐκτὸς 30,000 Ἰσραηλιτῶν εἰς τὰς λιθοτομίας τοῦ Λιβάνου. Ἐγκαινιάσθη δὲ τὸ 3001 ἀπὸ κτίσεως κόσμου, καὶ διὰ νὰ γένῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἀξιοσέβαστος καὶ σεμνοπρεπὴς ἢ τελετῇ, ἔταξεν ὁ Σολομῶν τὴν ὀγδόην ἡμέραν τοῦ ἐβδόμου μηνὸς τοῦ ἁγίου ἔτους, καὶ τὴν πρώτην τοῦ πολιτικοῦ ἔτους. Ἡ τελετὴ διήρκεσεν ἑπτὰ ἡμέρας, εἰς τὸ τέλος τῶν ὁποίων ἤρχισεν ἡ εορτὴ τῆς σκηνοπηγίας, καὶ ἐξηκολούθησεν ἄλλας ἑπτὰ ἡμέρας, ὥστε ὁ λαὸς διέμειναν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ δεκατέσσαρας ἢ δεκαπέντε ἡμέρας, ἀπὸ τὴν ὀγδόην ἕως τὴν εικοστὴν δευτέραν τοῦ ἐβδόμου μηνός.

Ὅτε ἡ κιβωτὸς ἐβάλλθη εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ἐνῶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Λευῖται αἰνοῦσαν τὸν Κύριον, ἐπληρώθη ὁ ναὸς ἀπὸ νεφέλης, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον οἱ ἱερεῖς στέκοντες ἐκεῖ νὰ λειτουργῶσιν. Ὁ Σολομῶν ἐπέσεν ἐπὶ τοῦ θρόνου μετὰ τὸ πρόσωπον καταγῆς· ἔπειτα δὲ, σηκωθείς καὶ διαπετάσας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπροσευχῆθη, παρακαλῶν νὰ ἦναι θεάρεστος ὁ οἶκος, τὸν ὁποῖον εἶχεν οἰκοδομήσειν, νὰ εὐλογῆσθαι καὶ ἀγιάσθαι αὐτὸν ὁ Κύριος, καὶ ν' ἀκούη τὰς προσευχὰς τῶν ὄσων ἠθέλαν ἐπικαλεῖσθαι αὐτὸν ἐκ τοῦ ἁγίου τόπου τούτου. Παρεκάλεσεν αὐτὸν προσέτι νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις, τὰς ὁποίας εἶχε κάμειν ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας τοῦ Δαβὶδ καὶ ὑπὲρ τῶν διαδόχων αὐτοῦ βασιλέων· ἔπειτα δὲ, στραφεὶς πρὸς τὸν λαόν, ἠλόγησεν αὐτούς. Πῦρ κατέβη τότε ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἀνήλωσε τὰ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου σφάγια καὶ ὀλοκαντώματα, καὶ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν ναόν. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐθυσιάσθησαν 22,000 βόες, καὶ 120,000 πρόβατα, ὡς προσφοραὶ εἰρημικαί. Ὁ Κύριος ἐφάνη ἐκ δευτέρου εἰς τὸν Σολομῶντα κατ' ὄναρ, καὶ τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι εἶχεν ἀκούσειν τὴν προσευχὴν του, καὶ ἐκλέξεν τὸν ναόν ὡς ἰδίον του. Ὑπεσχέθη προσέτι νὰ εὐλογῆσθαι αὐτὸν καὶ τοὺς ἀπογόνους του, ἂν ἐπέμεναν εἰς τὴν λατρείαν του· εἰ δὲ μὴ, νὰ τοὺς παιδεύσῃ, καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸ ἱερόν.

Ὁ Σολομῶν μετὰ ταῦτα ἀκοδόμησε πολυτελὲς ἀνακτοριὸν δι' ἑαυτὸν, καὶ ἄλλο διὰ τὴν βασιλισσάν του. Ἐκτίσεν δὲ καὶ τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐπανόρθωσε καὶ ὠχύρωσε διαφόρους πόλεις, καὶ μάλιστα τινὰς, ὅπου εἶχεν ἀποθήκας αἴτου, οἴνου, καὶ ἐλαίου, καὶ ἐκεῖνας ὅπου ἐφυλάσσοντο αἱ ἀμαξαὶ καὶ οἱ ἵπποι του. Καθυπέταξε πρὸς τούτους τοὺς ὑπολειμμένους εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ Χετταῖους, Εὐναῖους, Ἀμορφαίους, καὶ Φερεζαίους, καὶ ἔκαμειν αὐτούς ὑποτελεῖς καὶ ἐργάτας εἰς τὰ δημόσια ἔργα.

Ἐξέτεινε δὲ ὁ Σολομῶν καὶ τὸ ἐμπόριον τῆς βασιλείας του, καὶ εἰσήγεν ἐτησίως πλῆθος ξένων προϊόντων. Κατεσκεύασε στόλον εἰς Γασίον Γαβὲρ καὶ εἰς Αἰλάθ, ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, καὶ ὁμοῦ μετὰ τὸν βασιλέα τῆς Τύρου Χιράμ, ὅστις ἐχορήγησεν εἰς αὐτὸν ναύτας, ἐμπορευέτο μετὰ τὴν Σουφίον, λαυβάνων ἐκεῖθεν ἐλεφαντόδοντα, ἔβενον, ξύλα πολύτιμα, ταοὺς,

πιθήκους, καὶ ἄλλα περίεργα. Τὰ χρονικά του εἰσοδήματα ἦσαν 666 τάλαντα χρυσοῦ, χωρὶς τῶν ἀπὸ βασιλεῖς καὶ ἔθνη φόρων ἢ τῶν ἀπὸ Ἰσραηλίτας πληρονομένων. Οἱ σωματοφύλακες αὐτοῦ ἐκράτουν ὅπλα χρυσοῦ, καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ ἦτον ἐλεφάντινος, περιχρυσωμένος μετὰ χρυσίον δόκιμον· ὅλα τὰ πινάκια τῆς τροπέζης καὶ τὰ σκεῦη τῶν παλατιῶν του ἦσαν ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης. Πανταχόθεν ἐλάμβανε χαρίσματα, σκεῦη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἱματισμὸν πολυτελεῖ, ἡδύσματα, ὅπλα, ἵππους καὶ ἡμιόνους· ὅλος ὁ κόσμος ἐποθοῦσε νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ν' ἀκούσωσι τὴν οὐρανοκαταίβατον εἰς αὐτὸν σοφίαν.

Αἱ πρὸς τὰ τέλη τῆς ζωῆς ὁμῶς πράξεις αὐτοῦ ἠμαυρώσαν καὶ κατήσχυαν τὸν χαρακτήρα του. Ἐλαβε 1000 συμβίας καὶ παλλακὰς, Μωαβίτιδας, Ἀμμωνίτιδας, Σύρας, Ἰδουμαίας, Χετταῖας, καὶ Ἀμορφαίας, αἵτινες διέστρεψαν τὴν καρδίαν του, ὥστε ἐπροσκύνησε τὴν Ἀστάρτην τῶν Σιδωνίων, καὶ τὸν Μολὸχ καὶ Χαμῶς,

οἰκοδομήσας καὶ ναοὺς αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν. Αἱ ἁμαρτίαι αὐταὶ ἐπέφεραν κατ' αὐτοῦ τὰς κρίσεις τοῦ Κυρίου, ὅστις τὸν εἶπεν εἰς ὄνειρον, 'Ἄνθ' ὦν οὐκ ἐφύλαξας τὰς ἐντολάς μου, διαβόησων διαβόηξω τὴν βασιλείαν σου ἐκ χειρὸς σου, καὶ δώσω αὐτὴν τῷ δούλῳ σου.' Καὶ τῶντ' ἐπὶ πρὶν ἀποθάνῃ, ἴδε τὴν ἀρχὴν ἐπαναστάσεως, ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἱεροβοάμ καὶ Ἄδερ τοῦ Ἰδμαιοῦ. Ἀπέθανε δὲ μετὰ τεσσαρακονταετῆ βασιλείαν, 58 χρόνων ἡλικίας, καὶ ἐτάφη εἰς τὴν πόλιν Λαβίδ. Τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ ἔγραψαν οἱ προφῆται Νάθαν, Ἀχιά, καὶ Ἰδδώ. Ἄντ' αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς τοῦ Ῥοβοάμ, ἀλλ' ὄχι ἐφ' ὄλον τὸν Ἰσραήλ.

Ἀπ' ὅλα τὰ συγγράμματα τοῦ Σολομῶντος δὲν σώζονται πλὴν αἱ Παροιμίαι, ὁ Ἐκκλησιαστής, καὶ τὸ Ἄσμα Ἀσμάτων. Τινὲς ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν βίβλον Σοφίας, καὶ τὸν Ἐκκλησιαστικόν. Οἱ Ἰουδαῖοι νομίζουσι αὐτὸν συγγραφέα Ψαλμῶν οἱ καὶ ρκς'.

Εἰς τὴν Εὐρώπην γεννῶνται πλεότερα ἄρσενικά παρά θηλυκά τέκνα. Ὁ ἀκόλουθος πίναξ δεῖκνύει τὴν διαφορὰν ὡς πρὸς νόθα θρέψη.

Ἐγγενήθησαν εἰς Γαλλίαν	104.78	ἄρσενικά εἰς 100	θηλυκά.
Ὅμ.	Προυνσίαν	102.89	ὁμ. ὁμ.
Ὅμ.	Σιλεσίαν	ξ	
Ὅμ.	Σαξονίαν	103.27	ὁμ. ὁμ.
Ὅμ.	Σβεκίαν	103.12	ὁμ. ὁμ.
Ὅμ.	Μεδιόλανα	102.80	ὁμ. ὁμ.
Ὅμ.	Βοεμίαν	100.44	ὁμ. ὁμ.
Ὅμ.	Ἀουστρίαν	104.32	ὁμ. ὁμ.

Μ' ὄλον τοῦτο, ἡ ἰσορροπία διατηρεῖται, καθότι ἀποθνήσκουσι καὶ πλεότερα ἄρσενικά. Εἰς τὸ Βερολίνον, ἀπὸ τὸ 1785 ἕως τὸ 1794, ἀπέθαναν 15 ἄρσενικά εἰς 12 θηλυκά, καὶ ἀπὸ τὸ 1819 ἕως τὸ 1822 15 ἄρσενικά εἰς 10 θηλυκά· εἰς τὸ Ἀμστελέρδαμον, ἀπὸ τὸ 1821 ἕως τὸ 1832, 16 ἄρσενικά εἰς 12 θηλυκά· εἰς τοὺς Παρισίους, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, 15 ἄρσενικά εἰς 12 θηλυκά· καὶ εἰς τὴν Δανίαν, 16 ἄρσενικά εἰς 12 θηλυκά.

Αἱ Ἀποστολικαὶ Ἐταιρεῖαι τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς ἔχουσι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν 797 ἱερωμένους ἀποστόλους. Ἐκ τούτων 24 εἶναι εἰς τὴν Ἀντικτὴν Ἀφρικὴν· 94 εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν· 49 εἰς τὰς πέριξ τῶν μεσογειῶν θαλασσῶν χώρας· 45 εἰς τὴν Κίνα, καὶ τὴν ἐπέκεινα τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν· 165 εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν· 28 εἰς τὴν Ταπροβάνην· 81 εἰς τὸ Ἰνδικὸν Ἀρχιπέλαγος, τὴν Ἀουστραλίαν, καὶ Πολυνησίαν· 203 εἰς τὰς Ἀντικτὰς Ἰνδίας· καὶ 108 εἰς τοὺς Ἰνδοὺς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, εἰς τὴν Γροηλανδίαν, καὶ Λαβραδορίαν. Τὰ σχολεῖα τῶν ἀποστολοκηρύκων τούτων περιλαμβάνουσι ὑπὲρ τὰς 100,000 μαθητῶν.

Το Λονδίνον, ἡ Βιρμινγαμία, ἡ Μαγκεστρία, καὶ ἡ Λισέρπαλος, τέσσαρες τῶν μεγαλητέρων πόλεων τῆς Ἀγγλίας, ἠνώθησαν διὰ σιδηρῶν δρόμων. Αἱ τέσσαρες ἔγιναν, τρόπον τινά, μία λαμπρὰ καὶ κραταιὰ Τετράπολις.—Εἰς τρία ἔτη κατεσκευάσθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν 1500 μίλια σιδηρῶν δρόμων, μὲ δαπάνην πλεόν παρά 30 ἑκατομμυρίων Λιτρῶν Στηρλινῶν.

ἘΣΧΑΤΩΣ ἐναντιήθησαν οἱ Ἀγγλοὶ ἀτιμῶντες, καλούμενοι ἡ Βασίλισσα τῆς Μεγάλης Βρετανίας, μεγαλητέρον παντὸς ἄλλου πλοίου εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἶναι 15 πῆχεις μακρότερον τοῦ μακροτάτου πολεμικοῦ πλοίου· αἱ μηχαναὶ τοῦ ἔχουσι 500 ἵππων δύναμιν· μέλλει δὲ νὰ ταξειδεύῃ εἰς Ἀμερικὴν.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ τῶν εἰς Γαλλίαν ἐκδιδομένων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ἀναβαίνει εἰς 730· ἐκ τούτων ὑπὲρ τὰ 300 δημοσιεύονται εἰς Παρισίους, τὰ δὲ λοιπὰ εἰς τὰς ἐπαρχίας.

Το εἰσόδημα τῆς Μεγάλης Βρετανίας διὰ τὸ ἔτος, τὸ λήξαν τὴν 5ην Ἀπριλίου 1838, ἦτο £ 42,608,391· τὸ δὲ διὰ τὸ πρότερον ἔτος £ 44,940,755.

Εἰς τὴν Γαλλίαν, ὡς καὶ εἰς τὸ Βέλγιον, ἡ κατὰ μέσον ὄρον ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι 32 ἐτῶν· εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν, διὰ μὲν τοὺς ἀνδρας εἶναι παρομοίως 32, διὰ δὲ τὰς γυναῖκας, 34· ὁ ἀριθμὸς ὁμοῦ διαφέρει κατὰ τὴν τοποθεσίαν. Εἰς τὰς πόλεις ὁ μέσος ὄρος τῆς ζωῆς τῶν ἀνδρῶν δὲν εἶναι παρά 29.24, εἰς δὲ τὰς ἐξοχὰς 31.97. Ὁμοίως καὶ ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας, εἰς μὲν τὰς πόλεις ἢ κατὰ μέσον ὄρον ζωῆ αὐτῶν εἶναι 30.28, εἰς δὲ τὰς ἐξοχὰς 32.95.

ΟΙ ἐφεξῆς ἀριθμοὶ δεῖκνύουσι τὴν βαθμὴν γενομένην αὐξήσιν τῶν ὁπαδῶν τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἐκατοταετησίς 1η	Χριστιανοὶ	500,000
2α		2,000,000
3η		5,000,000
4η		10,000,000
5η		15,000,000
6η		20,000,000
7η		25,000,000
8η		30,000,000
9η		40,000,000
10η		50,000,000
11η		70,000,000
12η		80,000,000
13η		85,000,000
14η		90,000,000
15η		100,000,000
16η		125,000,000
17η		185,000,000
18η		250,000,000
19η		260,000,000